

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการศึกษาโดยแบ่งเป็นหัวข้อดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาภาษาต่างประเทศ

- 1.1 ความสำคัญของการเรียนภาษาต่างประเทศ
- 1.2 เนื้อหาสาระการเรียนรู้ในภาษาต่างประเทศ
- 1.3 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้
- 1.4 คุณภาพผู้เรียน

2. การจัดการเรียนการสอนแบบเอแอล

- 2.1 ความเป็นมาของแนวทางการสอนแบบเอแอล
- 2.2 ความหมายของแนวทางการสอนแบบเอแอล
- 2.3 แนวคิดของแนวทางการสอนแบบเอแอล
- 2.4 รูปแบบและองค์ประกอบของแนวทางการสอนแบบเอแอล
- 2.5 ขั้นตอนของแนวทางการสอนแบบเอแอล

3. การสร้างบรรยากาศของห้องเรียนเพื่อเอื้อการเรียนรู้

- 3.1 หลักการปฏิบัติของครูและนักเรียน
- 3.2 พฤติกรรมของครูและบรรยากาศของห้องเรียน

4. ข้อมูลของโรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ พะเยา

5. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

- 5.1 ความสำคัญและความหมายของการเขียน
- 5.2 ความหมายของความสามารถทางการเขียน
- 5.3 องค์ประกอบของการเขียนภาษาอังกฤษ
- 5.4 ระดับความสามารถในการเขียน
- 5.5 การประเมินความสามารถในการเขียน

6. การวางแผนการจัดการเรียนรู้

6.1 ขั้นตอนการจัดการทำแผนการจัดการเรียนรู้

6.2 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาภาษาต่างประเทศ

1.1 ความสำคัญของการเรียนภาษาต่างประเทศ

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ การใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐานคือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่นเช่นภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่นๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษา ที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551, หน้า 4) โดยเฉพาะอย่างยิ่งโลกในปัจจุบันเป็นโลกที่ไร้พรมแดน การติดต่อสื่อสารข้ามชาติเป็นเรื่องที่ง่ายคล้ายเหมือนอยู่ใกล้แค่เอื้อมด้วยอำนาจของวิทยาการ ผลของการย่อ โลกให้อยู่แค่เอื้อมทำให้เราต้องติดต่อกับโลกภายนอกมากขึ้น ในปัจจุบันพรมแดนไม่ได้เป็นสิ่งปิดกั้นเราจากโลกภายนอกอีกต่อไป แต่ภาษาต่างหากที่เป็นอุปสรรคอันสำคัญ อาจกล่าวได้ว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลภาษาหนึ่งของโลกเลยทีเดียว รวมทั้งเป็นเสมือนกุญแจไขเข้าสู่ชุมชนทรัพย์ทางปัญญาอีกด้วย ผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษที่ดีกว่าย่อมได้เปรียบทั้งในด้านการงานและการแสวงหาความรู้

1.2 เนื้อหาสาระการเรียนรู้ในภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ การศึกษา ต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลกและสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญดังนี้ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551, หน้า 4-6)

1 ภาษาเพื่อการสื่อสารการใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง พูด อ่าน เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ดีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็น ในเรื่องต่างๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

2 ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษา และวัฒนธรรมไทยและนำไปใช้อย่างเหมาะสม

3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นการใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยง ความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ ของตน

4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลกการใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพและแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

1.3 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดง ความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรม ของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทยและนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนาแสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้หน่วยการเรียนรู้เรื่อง People & Places และ Holiday & Travel มีการวิเคราะห์ตัวชี้วัดและมาตรฐานการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษครบทั้ง 4 สาระ 8 มาตรฐาน 20 ตัวชี้วัด แผนแต่ละชั่วโมงมีการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมผู้เรียนในการสื่อสาร มีการสอดแทรกวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา บูรณาการกับกลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาอื่นๆ และเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนนำความรู้จากการทำกิจกรรมเหล่านั้น ไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน จะเห็นได้ว่าทั้งมาตรฐานและตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับวิชานี้ตรงตามโครงสร้างรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 ที่ผู้เรียนต้องได้รับการพัฒนาทักษะด้านภาษาทั้ง 4 ด้าน ดังนี้ (1) การฟัง (2) การพูด (3) การอ่าน และ (4) การเขียน

1.4 คุณภาพผู้เรียน

คุณภาพผู้เรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษที่ศึกษาอยู่ในระดับช่วงชั้นที่ 3 ซึ่งตรงกับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีคุณภาพผู้เรียนดังนี้

1. ปฏิบัติตามคำ ขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว โฆษณา นิทาน และบทร้อยกรองสั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน ระบุ/เขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่าน เลือกระบุหัวข้อเรื่องใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

2. สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่างๆ ใกล้เคียง สถานการณ์ ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคมและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม ใช้คำขอร้อง คำชี้แจง และคำอธิบาย ให้คำแนะนำอย่างเหมาะสม พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยายอธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม

3. พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์/เรื่อง/ประเด็นต่าง ๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระหัวข้อเรื่องที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง/ข่าว/เหตุการณ์/สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบ

4. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับบุคคลและโอกาส ตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบายเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม/จัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

5. เปรียบเทียบและอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่างๆ และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบและอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างชีวิตความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทยและนำไปใช้อย่างเหมาะสม

6. ค้นคว้า รวบรวม และสรุปข้อมูล/ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

7. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

8. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม และสรุปความรู้/ข้อมูลต่างๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น เป็นภาษาต่างประเทศ

9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพ และสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 2,100-2,250 คำ (คำศัพท์ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น)

10. ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อน (Complex Sentences) สื่อความหมายตามบริบทต่างๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษนั้นควรเลือกใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละคนเพื่อส่งเสริมความถนัดของตัวผู้เรียนเอง เพราะการที่ผู้เรียนมีความสุขและชอบในสิ่งที่เรียนรู้จะทำให้ได้รับความรู้อย่างมีประสิทธิภาพและคงทน

2. การจัดการเรียนการสอนแบบเอแอล

2.1 ความเป็นมาของการจัดการเรียนการสอนแบบเอแอล

การจัดการเรียนการสอนแบบเอแอล (Accelerated Learning) พัฒนามาจากทฤษฎีการสอนของ Professor Dr. Georgi Lazanov นักจิตบำบัดชาวบัลการเลียเมื่อ 40 ปีก่อน ซึ่งเป็นผู้คิดค้นการเรียนรู้ด้วยการชี้แนะหรือ Suggestopedia ที่นิยมใช้ในการเรียนการสอนวิชาทางภาษา ศิลปะ ดนตรี โดยประยุกต์ใช้ความรู้ทางจิตประสาทวิทยาร่วมกับการจัดการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้ผ่อนคลายทางด้านร่างกายและจิตใจ โดยการจัดบรรยากาศในชั้นเรียนที่สงบและเปิดเสียงดนตรีเบาๆ ประกอบการเรียน ส่วนผู้สอนทำหน้าที่กระตุ้นการเรียนรู้โดยอาศัยการชี้แนะวิธีการเรียนรู้ ค้นคว้า ประเด็น สาระสำคัญ การจดจำประสบการณ์ การปฏิบัติและการนำไปใช้ จากนั้นให้ผู้เรียนพัฒนา

รูปแบบเทคนิคการเรียนรู้ของตนเองที่หลากหลายไม่จำกัดมาผสมผสานกัน เช่นการเรียนรู้ด้วยการทดลอง การเรียนรู้โดยอาศัยประสบการณ์ การเรียนรู้โดยกระบวนการกลุ่มหรือการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ผลปรากฏว่าผู้เรียนมีผลการเรียนรู้ที่ดีขึ้นและเป็นไปตามพัฒนาการของแต่ละคน ทำให้มีการนำเอาแนวคิดนี้ไปประยุกต์ใช้ในการสอนในกรณีอื่นๆทั่วโลก

2.2 ความหมายของการจัดการเรียนการสอนแบบเร่งการศึกษา

ประหยัด จิระวรพงศ์ (2553) ได้รวบรวมความหมายของแนวทางการสอนแบบเอแอล (AL) ไว้ดังนี้

DeHaan (1965) ได้กล่าวไว้ว่า แนวทางการสอนแบบเอแอล (AL) คือ ประสบการณ์ที่มีอยู่ข้างในลึกๆ ในตัวผู้เรียนที่มีการเรียนรู้อย่างรวดเร็ว (Rapid Learner) ระหว่างการทำกิจกรรมหรือการเรียนรู้ ส่งผลให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จไม่ใช่การหายออกไปจากห้องเรียน หรือการอยู่ในโรงเรียนน้อยกว่าเวลาปกติ แต่ผ่านการจัดการเรียนรู้ตามแนวทางของ Accelerated Learning

Center for AL (1992) ได้ให้ความหมายว่า แนวทางการสอนแบบเอแอล (AL) เป็นวิธีการเรียนรู้ที่ดี ช่วยในการพัฒนาด้านความเร็ว การจดจำ การถ่ายโอนข้อมูล และเป็นการดึงศักยภาพที่สำคัญในตัวผู้เรียนออกมา เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้

Rose and Nicholl (1997) กล่าวไว้ว่า แนวทางการสอนแบบเอแอล (AL) เป็นการเรียนรู้แบบเร่งรัดเป็นการพัฒนาที่น่าตื่นเต้นที่จะปฏิวัติวิธีการสอนแบบดั้งเดิม

Meier (2000) ได้กล่าวว่า แนวทางการสอนแบบเอแอล (AL) คือการจัดการเรียนรู้แบบเร่งรัด เป็นวิธีการเรียนรู้ที่ก้าวหน้าที่สุดในปัจจุบัน โดยมีฐานอยู่ที่การวิจัยของสมองและการเรียนรู้ ใช้สื่อและวิธีการที่หลากหลาย เป็นการเรียนรู้ที่ยืดหยุ่นและเปิดกว้างสร้างความร่วมมือในการเรียนรู้จากผู้เรียนอย่างเต็มที่ รองรับการเรียนรู้ทุกรูปแบบการเรียนรู้สร้างกระบวนการเรียนรู้ให้มีความสนุกสนานรื่นเริงและได้ผลลัพธ์ในการเรียนรู้อย่างแท้จริง

Porter (2001) ได้สรุปความหมายของ แนวทางการสอนแบบเอแอล (AL) ว่าเป็นการจัดการเรียนรู้แบบเร่งรัดเป็นวิธีการเชิงระบบเพื่อการสอนแบบองค์รวม โดยเลือกองค์ประกอบหลักที่จะเจาะจงและการใช้ร่วมกันในจังหวะที่เหมาะสม เพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้รวดเร็ว มีประสิทธิภาพและสนุกสนาน

Lazanov (2004) ได้ระบุว่า แนวทางการสอนแบบเอแอล (AL) คือรูปแบบการเรียนการสอน โดยการจัดการสอนที่เอื้อต่อสภาวะการเรียนรู้และกระบวนการสอน ซึ่งเป็นปัจจัยทางจิตวิทยาที่ตระหนักถึงความต้องการของผู้เรียน แรงจูงใจ ความสนใจ และความคาดหวังของผู้เรียน โดยกระตุ้นให้ผู้เรียนดึงศักยภาพของตนเองออกมาส่วนที่ผู้สอนต้องคำนึงถึงคือทำอย่างไรให้ผู้เรียนเกิดความสุขกาย สุขใจและมีกระบวนการคิดที่เป็นระบบ ดังนั้นปฏิเสธไม่ได้ว่าผู้สอนต้องมีบทบาทสำคัญในการ

กระตุ้น ซึ่งแนะและอำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนได้เกิดพัฒนาความฉลาดทางด้านอารมณ์ และสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

IAL (2004) กล่าวว่า แนวทางการสอนแบบเอแอล (AL) คือการจัดการเรียนรู้แบบเร่ร่อนไม่ได้ เป็นเพียงการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ คนตรี ศิลปะ เกมส์ เพื่อประสิทธิผลและความสนุกสนาน และไม่ได้ เป็นเพียงการออกแบบการเรียนรู้ตามลักษณะของผู้เรียนแต่เป็นการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ ความสามารถที่เกินกว่าความเชื่อที่มีอยู่ในตัวผู้เรียน โดยการจัดกระบวนการและสภาพแวดล้อมการ เรียนรู้เพื่อพัฒนาศักยภาพในการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างเต็มที่

Kinard (2007) ได้เสนอความคิดเห็นว่าแนวทางการสอนแบบเอแอล (AL) คือกระบวนการที่ ผู้เรียนดึงศักยภาพที่ไม่จำกัดในการเรียนรู้ของตนเองมาใช้ใน โอกาสที่หลากหลาย ผ่านการแลกเปลี่ยน ประสบการณ์เป็นกลุ่มภายใต้สิ่งแวดล้อม และกระบวนการที่ออกแบบโดยครูผู้สอน เพื่อพัฒนาการ เรียนรู้ให้ประสบผลสำเร็จ

Julian (2009) ได้ให้ความจำกัดความว่า แนวทางการสอนแบบเอแอล (AL) เป็นการจัดการ เรียนรู้แบบเร่ร่อน มีความหมายกว้างครอบคลุมถึง เทคนิค วิธีการที่หลากหลายในการเรียนการสอน การบริหารสมอง การใช้เทคนิคการจำ การประยุกต์ใช้ทฤษฎีปัญหา การใช้ดนตรีปรับสภาวะจิตใจ ของผู้เรียน การใช้ละครหรือเพลงเพื่อให้เกิดการเรียนรู้

Dankers (2012) ได้เสนอแนะว่า แนวทางการสอนแบบเอแอล (AL) คือความเข้าใจ การ ใช้วิธีการทดสอบความสามารถที่มีอยู่ในตัวผู้เรียนความถนัดที่จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้ ความสามารถในการสร้างองค์ความรู้และการแก้ไขปัญหาของผู้เรียน โดยการให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม ท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้เพื่อความคงทนและถาวรในความรู้ที่ได้รับ

ศรีณย์ จันทพลาบูรณ์ (2552) ระบุว่า แนวทางการสอนแบบเอแอล (AL) เป็นการฝึกอบรมที่ ยืดหยุ่น สนุกสนาน พหุวิถี มุ่งผลลัพธ์ เน้นการร่วมมือ กระตุ้นทุกประสาทสัมผัส เน้นกิจกรรม กระตุ้นต่อจิตใจ อารมณ์ และกายภาพ

ประหยัด จิระวรพงศ์ (2553) สรุปว่า แนวทางการสอนแบบเอแอล (AL) คือการเรียนรู้ด้วย การเสริมแรงวิธีหนึ่งโดยอาศัยครูผู้สอน ทำหน้าที่กระตุ้นการเรียนรู้ จัดห้องเรียน แหล่งการเรียนรู้ และสิ่งแวดล้อมทางการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียน สร้างการเรียนรู้ การจดจำ การตกลึกความรู้ ความคิด ภูมิปัญญาของตนเอง ถือเป็นรูปแบบการเรียนรู้อย่างรวดเร็วหรือเป็นการเรียนรู้ด้วยการกระตุ้นความ สนใจใคร่รู้

ขจรศักดิ์ สังข์เจริญ (2553) ได้กล่าวว่า แนวทางการสอนแบบเอแอล (AL) เป็นการ จัดการเรียนรู้ที่จัดการเรียนรู้และองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องให้มีลักษณะที่เปิด ยืดหยุ่น ร่าเริง เน้นการ เรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียน ได้มีโอกาสเรียนรู้อย่างเต็มศักยภาพ โดยมีฐานอยู่ที่การวิจัยด้านสมองและการ เรียนรู้ มุ่งสร้างให้ผู้เรียนได้สร้างกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง

จากการศึกษาดังกล่าวผู้วิจัยมีความเห็นว่าแนวทางการสอนแบบเอแอล (AL) คือรูปแบบการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างรวดเร็ว 10 องค์ประกอบและ 6 ขั้นตอนดังกล่าวส่งเสริมให้ผู้เรียนตกผลึกความรู้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นแนวทางการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนเกิดการเคลื่อนไหว โดยอาศัยครูที่เป็นคนออกแบบกิจกรรมให้เหมาะสมและอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ มีการใช้สื่ออุปกรณ์ ที่สร้างความสนใจผู้เรียนด้วยภาพ แสง สี และเสียง เพื่อเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพทางการจำและการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองของผู้เรียนที่คงทน ผ่านการได้เห็น ได้ฟัง และได้สัมผัสสื่อการสอนเหล่านั้นอย่างสนุกสนาน โดยการอำนวยความสะดวกจากครูผู้สอน

2.3 แนวคิดของการจัดการเรียนการสอนแบบเอแอล

DeHaan (1965) ได้ให้ความเห็นว่าแนวทางการสอนแบบเอแอล (AL) คือรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นทั้งประสิทธิภาพและประสิทธิผลของผู้เรียน เป็นแนวคิดที่เกิดมานานและจนกระทั่ง Professor Dr. Georgi Lazanov นักจิตบำบัดชาวบัลแกเรีย ได้เผยแพร่การสอน ในชื่อของ Suggestopedia เป็นการผสมผสานความรู้ด้านจิตวิทยาและศาสตร์การเรียนการสอนเพื่อสร้างบรรยากาศและสภาพแวดล้อมแห่งการเรียนรู้ที่สัมพันธ์กับการทำงานของสมอง เป็นเทคนิคที่ลดความตึงเครียดทางร่างกายและจิตใจของผู้เรียน ด้วยการผ่อนคลายกล้ามเนื้อและการเปิดเพลงเบาๆ ผสมผสานกับการใช้เทคนิคการเรียนรู้ต่างๆที่หลากหลายและเหมาะสมกับผู้เรียนทั้งรายบุคคลและรายกลุ่ม โดยในชั้นเรียนจะมีครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกและออกแบบการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้เด็กรับประสบการณ์เพื่อแสดงออกทางด้านศักยภาพภายในและภายนอกออกมา ซึ่งหน้าที่ของผู้สอนนั้นต้องจัดสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมนอกเหนือจากการสร้างวิธีการเรียนรู้และต้องคอยกระตุ้นให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ละวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองมีเทคนิคการจำและสามารถถอดองค์ความรู้ของตนเองเพื่อตนเองด้วยตนเองได้อย่างรวดเร็ว เพราะ Accelerated Learning คือ รูปแบบการเรียนการสอนโดยการจัดการสอนที่เอื้อต่อสภาวะการเรียนรู้และกระบวนการสอน ซึ่งเป็นปัจจัยทางจิตวิทยาที่ตระหนักถึงความต้องการของผู้เรียน แรงจูงใจ ความสนใจ และความคาดหวังของผู้เรียน โดยกระตุ้นให้ผู้เรียนดึงศักยภาพของตนเองออกมาส่วนที่ผู้สอนต้องคำนึงถึงคือทำอย่างไรให้ผู้เรียนเกิดความสุขกายสุขใจและมีกระบวนการคิดที่เป็นระบบ ดังนั้นปฏิเสธไม่ได้ว่าผู้สอนต้องมีบทบาทสำคัญในการกระตุ้น ชี้นำและอำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนได้เกิดพัฒนาความฉลาดทางด้านอารมณ์ และสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

ประหยัด จิระวรพงศ์ (2553) มีความเห็นว่า แนวทางการสอนแบบเอแอล (AL) น่าจะมีที่มาหรือได้รับอิทธิพลมาจากปรัชญาแนวคิดของโสเครติส ผู้ริเริ่มและสอนปรัชญาการเรียนรู้โดยอาศัยการตั้งคำถาม การจับประเด็นหรือเนื้อหาที่ต้องการเรียนรู้ด้วยคำถามที่ตนเองสนใจแล้วนำมาไตร่ตรอง ค้นคว้า วิจัยอย่างสร้างสรรค์ในประเด็นต่างๆรวมถึงที่มาที่ไปและตอบคำถามได้เหมาะสม (Ong, 2002) สำหรับเรื่องของบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมของการเรียนการสอนก็อาศัย

สถานที่ตามธรรมชาติ บางครั้งต้องอาศัยสถานที่กลับซับซ้อนเพราะในสมัยไฮเทคติสไม่ยอมรับการเรียนการสอนในรูปแบบนี้

ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า แนวทางการสอนแบบแบบแอล (AL)จะมีประสิทธิภาพนั้นขึ้นอยู่กับการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้เป็นสำคัญประกอบกับการคำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียนเป็นรายบุคคล มีความคล้ายคลึงกับ ทฤษฎีพหุปัญญา (Theory of Multiple Intelligence) โดยHoward Gardner เสนอแนวคิดที่ว่า สติปัญญาของมนุษย์มีหลายด้านไม่เพียงแต่ความสามารถด้านภาษาและคณิตศาสตร์เท่านั้นแต่มีอยู่ถึง 8 ประเภทด้วยกันได้แก่ ด้านการรับรู้ และเข้าใจตนเอง ด้านดนตรีและสุนทรียศาสตร์ ด้านสังคมและปฏิสัมพันธ์ ด้านการฟังและการเข้าใจภาษา ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ด้านตรรกศาสตร์และคณิตศาสตร์ ด้านธรรมชาติวิทยาและด้านการมองเห็นและมิติสัมพันธ์ ซึ่งแต่ละคนจะมีความสามารถเฉพาะด้านที่แตกต่างกันออกไปจากคนอื่นและไม่เท่ากันความสามารถที่ผสมผสานกันออกมาทำให้บุคคลแต่ละคนซึ่งมีแบบแผนที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตน อีกทั้งหัวข้อปัญญาของแต่ละคนจะไม่อยู่คงที่อยู่ที่ระดับที่ตนมีตอนเกิดแต่สามารถเปลี่ยนแปลงได้หากได้รับการส่งเสริมที่เหมาะสม ทิศนา แขมมณี (2553)

2.4 รูปแบบและองค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอนแนวทางการสอนแบบแอล (AL)

เนื่องจากการอาศัยพื้นฐานความรู้จากแนวคิดทฤษฎีทางจิตประสาทวิทยาเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้จึงเป็นที่น่าเชื่อถือแนวทางการสอนแบบแอล (AL) เป็นแนวทางในการพัฒนาผู้เรียนได้ถูกต้องเหมาะสมตามธรรมชาติ เพราะมนุษย์ส่วนใหญ่อาศัยสมองซีกขวาในการทรงจำและเรียนรู้ข้อมูลทางภาษา ศิลปะ และดนตรี ถ้าจัดการเรียนการสอนแบบบรรยายจะทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย ขาดความสนใจและมีผลต่อการเรียนรู้ที่แย่งเมื่อเปรียบเทียบกับการสอนแบบ Accelerated Learning ที่เน้นการปฏิบัติหรือทักษะพิสัยร่วมกับการจัดบรรยากาศในชั้นเรียนที่เหมาะสมโดยมีผู้สอนชี้แนะวิธีการเรียน เนื้อหาสาระและเทคนิควิธีการตามความถนัดของผู้เรียนแต่ละคนแล้วกระตุ้นให้ผู้เรียนตกผลึกความคิด ได้องค์ความรู้ที่ถูกต้องของตนเอง เพื่อตนเองและด้วยตนเอง

แนวทางการสอนแบบแอล (AL) มีองค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้ 10 องค์ประกอบ โดยพื้นฐานแล้วหลักการของ AL ขึ้นอยู่กับการร่วมมือด้านประสบการณ์และการเสริมแรงทางบวกของธรรมชาติการเรียนรู้ของแต่ละคน ซึ่งมาจากการศึกษาสภาพจิตใจของมนุษย์ ตามที่ Lazanov ได้ศึกษาและสรุปไว้ว่าเมื่อตกอยู่ในภาวะแวดล้อมที่เครียดการเรียนรู้ก็จะไม่เกิดขึ้น AL ทำให้ผู้เรียนขจัดอุปสรรคเหล่านั้นออกไปได้ด้วยตนเองแล้วนำสิ่งที่รับรู้เข้าไปข้างใน Lozanov เชื่อว่าประสิทธิภาพของการเรียนรู้จะเกิดขึ้นโดยการทำงานร่วมกันของสมองซีกซ้ายและสมองซีกขวา สภาพจิตใจของผู้เรียนทั้งขณะที่รู้ตัวและไม่รู้ตัว การที่จะทำให้ AL ประสบความสำเร็จมี 10 องค์ประกอบดังต่อไปนี้ (Lozanov, 2004)

1. Knowledge about the Human Brain ความรู้เกี่ยวกับการทำงานของสมอง ความรู้เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์และการศึกษาเรื่องสมองจะช่วยส่งเสริมการออกแบบการสอนและประสบการณ์เรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพ การที่เรารู้ว่าสมองแต่ละซีกมีหน้าที่อะไรและการทำงานอย่างไรแล้ว จะทำให้เราสามารถออกแบบการเรียนรู้แล้วไปสู่การปฏิบัติในชั้นเรียนได้ AL ถูกนำไปใช้เพื่อที่จะบูรณาการสิ่งที่เรากำลังจะเรียนรู้และสิ่งที่จะทำในสถานะแห่งการเรียนรู้เพื่อสนับสนุนการเรียนรู้

2. Emotional State สภาพจิตใจของผู้เรียน ถ้าปราศจากอารมณ์ ก็ไม่เกิดการเรียนรู้ สภาพอารมณ์ของเรามีอิทธิพลต่อกระบวนการการเรียนรู้ ทั้งส่งเสริมความสามารถในการทรงจำและจัดขวาง เช่นถ้าเราอารมณ์ดี ประสิทธิภาพในการเรียนรู้ก็จะดีตามไปด้วย สามารถรับประสบการณ์และสิ่งใหม่ๆ ได้ดี สภาพจิตใจที่ดีนำไปสู่ความสามารถในการเรียนรู้และพร้อมที่จะรับประสบการณ์ใหม่ๆ ได้ดีเช่นกัน AL ได้สร้างสรรค์ความรู้และทำให้ความรู้นั้นยังคงอยู่ในสภาพแวดล้อมซึ่งแต่ละคนได้รับมา มีความเกี่ยวข้องกับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น ทำให้ผู้เรียนรู้สึกมีพลัง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และสามารถแก้ปัญหาได้

3. The Learning Environment สิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้ AL จะพิจารณาในส่วนและมุมมองของสภาพแวดล้อมในการเรียน สามารถส่งผลกระทบต่อประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้เรียนทั้งด้านบวกและด้านลบ เช่นสภาพแวดล้อมทางกายภาพ แสง อุณหภูมิ ที่นั่ง การตกแต่งห้องเรียน ประสิทธิภาพของอารมณ์และจิตใจขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อม AL สร้างสรรค์และยังคงอยู่สภาพแวดล้อมที่สนุกสนาน ดึงดูดใจและสิ่งแวดล้อมทางบวก ซึ่งจะให้ผู้เรียนมีประสบการณ์อยากที่จะทดลอง ค้นหาและเรียนรู้ด้วยตนเอง

4. The Role of Music and the Arts การใช้ดนตรีและศิลปะประกอบการเรียนรู้ เพราะดนตรีสามารถสร้างการมีส่วนร่วมทางอารมณ์และความสามารถในการจดจำ เป็นอุปกรณ์ทางการศึกษาที่มีคุณค่าและมักจะถูกมองข้ามไป ดนตรีมีอิทธิพลต่อความก้าวหน้าทางอารมณ์และระดับของประสบการณ์การเรียนรู้ ศิลปะที่หลากหลายทำให้ความเข้าใจง่ายขึ้น เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีอารมณ์ร่วมและสามารถนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์จริง จากผลการวิจัยพบว่า ศิลปะทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นการแสดงละคร การเล่านิทานทั้งที่ใช้สายตาและเสียง ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทั้งโดยรู้ตัวและไม่รู้ตัว AL ใช้ศิลปะช่วยพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ของบุคคลได้ เกิดแรงจูงใจในการเรียน และสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ได้

5. Personal Motivation แรงจูงใจของผู้เรียน ความต้องการที่จะเรียนรู้ขึ้นอยู่กับความมั่นใจในตนเองของผู้เรียน แรงจูงใจที่แท้จริงของผู้เรียนและความคาดหวังส่วนตัว AL สนับสนุนสิ่งเหล่านั้น โดยการที่ผู้เรียนต้องการอยากเรียนจริงๆ โดยไม่ใช่เพราะปัจจัยภายนอก เช่นเกรด และรางวัลในห้องเรียนของ AL การเรียนรู้จะถูกแบ่งปัน มีการทำงานเป็นกลุ่ม มีสังคมแห่งการเรียนรู้เพื่อให้แต่ละคนแสดงความสามารถที่มีอยู่ข้างในออกมา

6. Multiple Intelligences and Learning Styles พหุปัญญาและรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียน ทฤษฎีนี้มีส่วนที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบการเรียนรู้แบบ AL ตามทัศนคติของ Gardner ที่เชื่อว่าแต่ละคนมีความถนัดและความสามารถไม่เหมือนกัน รวมไปถึงมีรูปแบบการเรียนรู้ที่ต่างกัน การที่เรารู้ลักษณะของผู้เรียนทำให้การออกแบบการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ

7. Imagination / Metaphors การใช้จินตนาการและอุปมาโวหาร เกมที่เสริมสร้างจินตนาการ และกิจกรรมที่เกี่ยวกับการพูดและการเขียน ร่วมกับการเคลื่อนไหวทางร่างกาย สี ความลึก อารมณ์ ทางบวก ทักษะการมองเห็นทำให้ทักษะทางด้านสะกดคำ ความจำ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และความสามารถด้านอื่นๆดีขึ้น ส่วนการอุปมาจะทำให้เห็นถึงรูปธรรมซึ่งเป็นแนวทางการเรียนรู้แบบดั้งเดิมที่เปรียบเทียบความเหมือนและความคล้ายคลึงกัน เพื่อสนับสนุนการเรียนรู้และความสามารถในการจำ

8. Suggestion / De – Suggestion จากความแตกต่างของผู้เรียนและการได้รับความรู้ที่ไม่เหมือนกันเกี่ยวกับประสบการณ์ด้านวิชาที่เรียนและความรู้ต่างๆไป รวมไปถึงความเชื่อของแต่ละบุคคลที่เรียนมา รูปแบบการเรียนรู้ที่ตนเองได้สร้างขึ้นมา เกิดการขัดขวางด้านการเรียนรู้ ครูต้องทำให้ผู้เรียนก้าวผ่านสิ่งเหล่านั้น ต้องใส่ใจและสนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดความก้าวหน้า AL ให้ผู้สอนออกแบบการเรียนรู้ทั้งที่เป็นการสื่อสารทั้งภาษาและอวัจนภาษาอย่างระมัดระวังและตั้งใจ เพราะการถ่ายทอดของครูผู้สอนมีผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน เช่น การใช้คำพูด การแสดงทัศนคติ และการคาดหวังในตัวผู้เรียน ผ่านการแนะนำและช่วยเหลือ ตัวอย่างกิจกรรมที่จะส่งเสริมการเรียนรู้ได้แก่ การใช้เสียงเพลง การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย และการสร้างสภาวะทางจิตใจทางบวกทำให้ผู้เรียนเกิดความกระหายที่จะเรียนรู้

9. Team Learning and cooperation การเรียนรู้แบบร่วมมือและการทำงานเป็นทีม กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือทำให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมที่มีความสามารถในด้านต่างๆ ได้ประโยชน์จากการเป็นผู้สังเกตและผู้เรียนรู้ มีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นและทักษะการจัดการด้านเวลา พัฒนาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์อย่างศักยภาพ การเรียนรู้จากการเสริมแรงจะทำให้ผู้เรียนแต่ละคนแบ่งปันความรู้ภายในกลุ่มได้

10. Improvement and Results การพัฒนาตนเองและผลการเรียนรู้ ความคาดหวังในการเรียนรู้ในแต่ละคนควรชัดเจน เรียนเพื่อรู้และสามารถแบ่งปัน ดังต่อไปนี้ ผู้เรียนต้องเข้าใจความคืบหน้าของวิชาที่เรียนกับการดำเนินชีวิตของตนเองและครูในฐานะผู้อำนวยความสะดวกต้องสามารถวัดความก้าวหน้าและสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนรู้เพื่อนำไปพัฒนาอย่างต่อเนื่อง วางแผนในการวัดผลประเมินผลและพัฒนาความก้าวหน้าของผู้เรียนอย่างเหมาะสม

แนวทางการสอนแบบเอแอล (AL) มีองค์ประกอบของการเรียนรู้ 10 องค์ประกอบ (Fenderman and McPhee, 2008)

1. ความรู้เกี่ยวกับการทำงานของสมอง คือ ผู้สอนจะต้องเรียนรู้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับการทำงานของสมองแต่ละซีกและเลือกจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสม ตัวอย่างเช่น สมองซีกขวาใช้เรียนรู้ด้านภาษา ศิลปะและดนตรี สื่อการเรียนรู้ควรมีสีสันรูปภาพที่สวยงาม น่าสนใจ สิ่งแวดล้อมสงบ ปราศจากสิ่งรบกวนภายนอก อาจเปิดเพลงหรือดนตรีบรรเลงประกอบได้ สมองซีกซ้ายใช้เรียนรู้ตรรกะ คณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ สื่อการเรียนรู้ควรมีระบบระเบียบ ตัวหนังสือปกติ อ่านง่าย สบายตาไม่มีสีสันมากเกินไป รูปภาพเรียบง่าย ชัดเจน สิ่งแวดล้อมสงบ ปราศจากสิ่งรบกวนและไม่ควรเปิดเสียงหรือดนตรีรบกวน เป็นต้น

2. สภาพจิตใจของผู้เรียน จากผลการวิจัยทางการแพทย์พบว่าถ้าต้องการให้ความทรงจำคงอยู่เป็นเวลานาน (long term memory) ต้องอาศัยจินตนาการและสภาพอารมณ์ เราคงเคยสังเกตว่าความทรงจำได้หรือเรื่องราวใดที่มีอารมณ์ร่วมต่างๆทำให้จดจำได้ดียาวนานและระลึกได้เร็ว เช่นสามารถจำตัวอักษร experience ได้โดยไม่ผิดเลยเพราะเมื่อ 5 ปีก่อนเคยเสียใจที่พลาดรางวัลที่ 1 จากการแข่งขันภาษาอังกฤษเนื่องจากสะกดผิด เป็นต้น

3. สิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้ ได้แก่ห้องเรียน แสงสว่าง เสียง รวมไปถึงบรรยากาศ การเรียนรู้ต่างๆในห้องเรียนต้องมีความเหมาะสมกับวิชาที่เรียน

4. การใช้ดนตรีและศิลปะประกอบการเรียนรู้ องค์ประกอบเหล่านี้มีความจำเป็นและส่งอิทธิพลกับเนื้อหาวิชา ที่เกี่ยวข้องกับภาษา ศิลปะและดนตรีครูผู้สอนต้องเลือกใช้ศิลปะและดนตรีที่เหมาะสมกับเนื้อหาที่เรียนในขณะนั้นด้วย เช่น ถ้าสอนเต้นรำหรือลีลาศก็เลือกจังหวะดนตรีหรือเพลงที่ตรงกับท่าเต้นที่ต้องการสอน เป็นต้น

5. แรงจูงใจของผู้เรียน เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความขยันหมั่นเพียรและเป็นตัวกำหนดจุดมุ่งหมายและผลลัพธ์ทางการเรียนที่สอดคล้องกับฉันทะคือความรักใคร่ชอบในเรื่องที่จะเรียนรู้ซึ่งสอดคล้องกับข้อ 1 ในอิทธิบาท 4 คุณธรรมอันเป็นพื้นฐานของความสำเร็จตามหลักคำสอนทางพระพุทธศาสนา หากผู้เรียนได้รับการกระตุ้น ปลุกฝังแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้หรือความรักที่จะเรียนรู้ก็จะทำให้เกิดกำลังกาย กำลังสมอง และกำลังใจในการเรียน ขยันเรียนและประสบความสำเร็จในการเรียนที่สุด

6. พหุปัญญาและรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียน เป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับพื้นฐานความรู้และการเรียนรู้ของผู้เรียน ผู้เรียนแต่ละคนย่อมต้องมีพื้นฐานความรู้เดิม สติปัญญาและรูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกันออกไป ผู้สอนที่ดีจะต้องวิเคราะห์ผู้เรียนและเลือกแนวทางการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนตามพื้นฐานและความถนัดของแต่ละบุคคลจึงจะทำให้ผู้เรียนมาสามารถพัฒนาตนเองได้ตามพัฒนาการและเต็มประสิทธิภาพ

7. การใช้จินตนาการและอุปมาโวหาร ผู้เรียนจะมีความรู้ความเข้าใจเนื้อหาวิชานั้น ไม่เพียงแต่สามารถอธิบายหรือให้ความหมายได้อย่างถูกต้องแต่ต้องสามารถยกตัวอย่างเปรียบเทียบและถ่ายทอด

องค์ความรู้นั้นๆต่อผู้รับสารได้อย่างถูกต้องและเข้าใจตรงกันอีกด้วย ในทำนองเดียวกัน ผู้สอนก็ต้องทักษะในการฝึกให้ผู้เรียนสร้างจินตนาการ รู้จักยกตัวอย่าง เปรียบเทียบและเทียบเคียงสถานการณ์และเนื้อหาการเรียนรู้กับเรื่องราวหรือเหตุการณ์ปัจจุบันเพื่อประกอบความเข้าใจจะเป็นแบบอย่างการเรียนรู้ให้ผู้เรียนฝึกหัดเรียนรู้ เทียบเคียงและพัฒนาทักษะการเปรียบเทียบเชิงอุปมาโวหารนี้ได้

8. การให้คำแนะนำ คำแนะนำที่ดีเปรียบเสมือนกุญแจลัดหรือทางลัดที่ช่วยให้เข้าใจเนื้อหาจับประเด็นหรือสาระสำคัญ รวมถึงเทคนิคการจำหรือการสรุปองค์ความรู้ได้ง่ายและรวดเร็ว ในทางตรงกันข้าม คำแนะนำที่ไม่เหมาะสมเป็นผลเสียแก่ผู้เรียนได้เช่นเดียวกัน ยกตัวอย่างเช่น ผู้เรียนที่มีความถนัดจำโดยใช้สายตา การมองเห็น ครูผู้สอนจึงควรแนะนำให้ฝึกทำแผนภาพ ผังมโนทัศน์ ช่วยจดจำ แต่ถ้าผู้สอนกลับแนะนำให้ฝึกท่องจำด้วยการออกเสียงร่วมกับผู้เรียนคนอื่นจะทำให้ผู้เรียนรู้ได้ช้า ดังนั้นผู้สอนจึงควรพิจารณาเลือกว่าถึงใดควรแนะนำหรือไม่แนะนำแก่ผู้เรียนแต่ละบุคคลอย่างเหมาะสมด้วยความระมัดระวัง

9. การเรียนรู้แบบร่วมมือและการทำงานเป็นทีม การทำงานกลุ่มหรือการทำงานเป็นทีมเป็นทักษะกระบวนการสำคัญที่ผู้สอนจะต้องปลูกฝังให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กันเป็นการเสริมสร้างทักษะการทำงานร่วมกันและเป็นพื้นฐานการเรียนรู้ที่จะอยู่ในสังคมร่วมกัน ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อผู้เรียนในอนาคต

10. การพัฒนาตนเองและผลการเรียนรู้ องค์ประกอบนี้เป็นปัจจัยสำคัญที่เกิดการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอด จนเป็นการเตรียมความพร้อมให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ตลอดชีวิตได้อย่างแท้จริง เพราะเมื่อสิ้นสุดการเรียนรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่งผู้เรียนต้องได้รับผลการประเมิน การเรียนรู้เพื่อวัดความก้าวหน้าทางการเรียนซึ่งมีหลายรูปแบบ ผลการประเมินจะเป็นตัวชี้วัดพัฒนาการผลสัมฤทธิ์หรือความสำเร็จในการเรียนที่ผู้สอนจะต้องนำมาเป็นข้อมูลแก่ผู้เรียน การให้ข้อมูลป้อนกลับหรือการแจ้งผลการประเมินที่ดีจะต้องชี้แจงและแนะนำในสิ่งที่ดี สิ่งที่ต้องปรับปรุง พร้อมทั้งเสนอแนวทางในการปรับปรุงและแก้ไขข้อบกพร่องนั้นๆ ควบคู่กันไปจึงจะทำให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาที่ถูกต้องและเหมาะสม

2.5 ขั้นตอนของแนวทางการจัดการเรียนการสอนแบบเอแอล

Kinard (2007) ได้สรุปขั้นตอนของแนวทางการสอนแบบเอแอล (AL) ในการสัมมนาเรื่อง “Are you ready to learn? Am I ready to lead?” ว่ามี 6 ขั้นตอนดังนี้ 1) การเตรียมความพร้อมผู้เรียน (Learner Preparation) 2) การเชื่อมโยงเนื้อหา (Connection) 3) การสร้างสรรค์ผลงาน (Creative) 4) การนำเสนอ (Presentation) 5) การลงมือปฏิบัติ (Activation) และ 6) การบูรณาการ (Integration)

Rose and Malcolm กล่าวว่า การที่จะให้ผู้เรียนเรียนได้ผลจริงๆ ครูผู้สอนจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องรู้ว่าผู้เรียนต้องการเรียนอะไร มีความสนใจในด้านไหน ศักยภาพระดับไหนที่จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในวิชาหรือทักษะที่ผู้เรียนได้รับ สิ่งที่สำคัญที่สุดคือถ้าผู้เรียนเข้าใจอย่างลึกซึ้งด้วยตัว

ผู้เรียนเองกระบวนการจะไม่มีคำจำเป็นเลย Rose and Malcolm ได้เสนอแนวทางในการจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพตามหลักของ Accelerated Learning ดังนี้ 1. กระตุ้นผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ในสิ่งที่ผู้เรียนสนใจ 2. เสนอแนะแนวทางในการเรียนรู้หรือการรับข้อมูลตามความถนัดของผู้เรียน 3. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ค้นหาในเรื่องที่สนใจและถนัดให้เข้าใจอย่างลึกซึ้ง 4. บอกเทคนิคที่จะให้ผู้เรียนเกิดความทรงจำที่ถาวรเพื่อจัดระบบความคิดในเรื่องที่ผู้เรียนสนใจ 5. ให้ผู้เรียนนำเสนอในสิ่งที่รู้และศึกษาค้นคว้ามา 6. ให้ผู้เรียนสะท้อนคิดว่าแต่ละคนมีวิธีการเรียนรู้อย่างไร (Fenderman and McPhee, 2008)

ประหยัด จิระวรพงศ์ (2553) มีความเห็นว่า แนวทางการสอนแบบเอแอล (AL) สามารถทำได้ไม่ยากโดยอาศัยหลักการขั้นต้นคือ เริ่มจากการเตรียมความพร้อมผู้เรียน วิเคราะห์ผู้เรียนแต่ละคน จากนั้นผู้สอนเตรียมความพร้อมด้านเนื้อหา การสื่อสาร การถ่ายทอดความรู้ ตลอดจนจัดบรรยากาศการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ มีกิจกรรมส่งเสริมผู้เรียนให้ทำงานร่วมกันเป็นทีม มีการนำเสนอองค์ความรู้ สารสนเทศต่างๆหน้าชั้นเรียน รวมทั้งเปิดเวทีสนทนาเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีการพูดคุย ซักถาม วิचारณ์ ข้อมูลและสารสนเทศอย่างสร้างสรรค์ตลอดจนมีการสรุปประเด็นองค์ความรู้เป็นระยะๆ ผู้สอนให้การแนะนำ ประเมินผลและป้อนข้อมูลย้อนกลับอย่างเหมาะสม สุภาพและนุ่มนวล ตลอดจนสุดท้ายเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินผลย้อนกลับวิธีการสอนกิจกรรมในครั้งนั้นๆด้วย

ผู้วิจัยขอสรุปว่าขั้นตอนการใช้แนวทางการสอนแบบเอแอล (AL) ที่นำไปใช้ในการสอนนั้น ขึ้นอยู่กับการออกแบบการเรียนรู้ของผู้สอนเองในการปรับวิธีการให้เข้ากับบริบทของตนเองและลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียนจึงจะเกิดประสิทธิภาพสูงสุดและสามารถนำองค์ประกอบ 10 องค์ประกอบมาเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนให้ประสบความสำเร็จได้อีกด้วย

3. การสร้างบรรยากาศของห้องเรียนเพื่อเอื้อการเรียนรู้

บรรยากาศในชั้นเรียนมีส่วนสำคัญในการส่งเสริมความสนใจใคร่รู้ใคร่เรียนให้แก่ผู้เรียน ชั้นเรียนที่มีบรรยากาศเต็มไปด้วยความอบอุ่น ความเห็นอกเห็นใจ และความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกันและกัน ย่อมเป็นแรงจูงใจภายนอกที่กระตุ้นให้ผู้เรียนรักการเรียน นอกจากนี้การมีห้องเรียนที่มีบรรยากาศแจ่มใส สะอาด สว่าง กว้างขวางพอเหมาะ มีโต๊ะเก้าอี้ที่เป็นระเบียบเรียบร้อย มีมุมวิชาการส่งเสริมความรู้ มีการตกแต่งห้องให้สดใส ก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ส่งผลทำให้ผู้เรียนมีความสนใจที่จะเข้าห้องเรียน และพร้อมที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน ดังนั้น ผู้เป็นครูจึงต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดบรรยากาศในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีลักษณะตามที่หลักสูตรได้กำหนดไว้

(Catherine, 1982) ได้กล่าวว่าสภาพแวดล้อมเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ที่ครูผู้สอนในฐานะผู้ถ่ายทอดต้องตระหนักในเรื่องนี้ไม่น้อยไปกว่าการสอนและการเรียนรู้

ของผู้เรียน โดยหลักการสร้างบรรยากาศของห้องเรียนเพื่อเอื้อการเรียนรู้ที่นักเรียนมีหน้าที่อยู่ 2 ประการใหญ่ ๆ คือ หน้าที่แรกครูเปรียบเสมือนสถาปนิกในการตกแต่งห้องเรียนให้มีลักษณะทางกายภาพที่ดี เช่นการจัดโต๊ะเรียน เก้าอี้ กระดาน แสงสว่าง สี อุณหภูมิ และการใช้วัสดุอุปกรณ์ เป็นต้น เพราะสิ่งเหล่านี้มีผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน หน้าที่ที่สองคือ หน้าที่ในการจัดการบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียนที่นอกเหนือจากที่กล่าวมาข้างต้นเช่น การเรียนรู้พฤติกรรมของผู้เรียน เทคนิคการสอนของครู การสร้างกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียน เป็นต้น

ครูไม่ใช่แต่เพียงเป็นผู้ที่สอนด้านวิชาความรู้ให้แก่แก่นักเรียนแต่เพียงอย่างเดียว ยังคงมีบทบาทสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางบวกได้อย่างสมบูรณ์ ทั้งนี้หมายความว่า ช่วยนักเรียนให้มีบุคลิกภาพที่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมต่างๆ ได้อย่างมีความสุข เป็นผู้ที่มีความรู้ทางจริยธรรมสูง มีความรับผิดชอบต่อสังคม มีความเมตตา มีขันติและมีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ไม่เห็นแก่ตัว การที่ครูจะสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้เอื้อต่อการเรียนรู้ได้นั้น ทั้งครูและนักเรียนต้องทราบหลักการร่วมกัน (สุรางค์ โคว์ตระกูล, 2556)

3.1 หลักการปฏิบัติของครูและนักเรียน

(สุรางค์ โคว์ตระกูล, 2556) ได้กล่าวว่า การสร้างบรรยากาศของห้องเรียนเพื่อเอื้อการเรียนรู้และเสริมสร้างพัฒนาการทางบุคลิกภาพของนักเรียนครูและนักเรียนต้องทราบหลักการร่วมกันดังนี้

3.1.1 ทั้งครูและนักเรียนจะตกลงกันตั้งแต่วันแรกของ โรงเรียนเปิดว่า ต้องการบรรยากาศของห้องเรียนอย่างไร ทั้งครูและนักเรียนต้องเข้าใจว่าห้องเรียนที่มีบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้และเสริมสร้างพัฒนาการทางบุคลิกภาพของนักเรียนนั้นคือห้องเรียนที่มีบรรยากาศอบอุ่นร่มรื่น ทุกคนมีความจริงใจต่อกัน และต่างคนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน นักเรียนกับครูต่างก็มีความสุข นักเรียนทุกคนเคารพกฎเกณฑ์และระเบียบของห้องเรียนซึ่งครูและนักเรียนช่วยกันคิดขึ้น ความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียนเป็นความสัมพันธ์ที่ต่างก็ไว้ใจซึ่งกันและกัน มีความจริงใจต่อกันและหวังดีต่อกัน โดยครูเป็นกัลยาณมิตรของนักเรียนและเป็นนักมนุษยนิยม

3.1.2 ทั้งครูและนักเรียนต้องพยายามที่จะปรับปรุงทักษะทางด้านมนุษยสัมพันธ์ ครูจะต้องแสดงตนเป็นแบบอย่าง โดยเป็นผู้ที่มีวุฒิภาวะ และมีมนุษยสัมพันธ์อันดี คือเป็นผู้มีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

1 ไวต่อความรู้สึกของผู้อื่นและเป็นผู้ที่เข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น โดยเอาใจเขามาใส่ใจเรา หรือมีความร่วมความรู้สึกและอารมณ์

2 มีความซื่อสัตย์สุจริต

3 มีมาตรฐานทางจริยธรรมและค่านิยมของตนเอง

4 เป็นผู้มีความเมตตา มีขันติ และมีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่

5 เป็นผู้มองคนในแง่ดี

6 มีอัธยาศัยไมตรีทางบวก

7 เป็นผู้ที่ยอมรับผู้อื่นโดยถือว่าคนเราแต่ละคนเป็นปัจเจกบุคคล

8 ยอมรับฟังความเห็นของผู้อื่น ยกย่องให้เกียรติ

9 เปิดโอกาสให้ผู้อื่นมีสิทธิที่จะแสดงความคิดเห็นความรู้สึกและทักษะ

10 มีความจริงใจ และสามารถควบคุมสติของตนเองได้

3.1.2 ทั้งนักเรียนและครูมีหน้าที่ที่จะสร้างบรรยากาศของห้องเรียน เพื่อเอื้อการเรียนรู้และเสริมสร้างบุคลิกภาพของนักเรียนดังต่อไปนี้

3.1.2.1 หน้าที่ของครู

1 ครูจะต้องทำตนให้นักเรียนรักและเชื่อถือ คิดว่าครูเป็นที่พึ่งได้ ครูจะต้องไม่แสดงความรักที่เลื่อมล้ำ ควรจะมีความยุติธรรม ปฏิบัติต่อนักเรียนด้วยใจเป็นกลางไม่มีอคติ นอกจากนี้ครูยังต้องมีความสม่ำเสมอ และควบคุมอารมณ์ได้ มีทัศนคติทางบวกต่อชีวิต ที่จะช่วยนักเรียนแก้ปัญหา ถือว่าปัญหาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ถ้าใช้ความพยายามก็จะแก้ไขได้ เป็นผู้มองโลกในแง่ดีมีอารมณ์ขัน และถ้านักเรียนในห้องสามารถจะช่วยให้บรรยากาศของห้องเรียนครื้นเครงด้วยอารมณ์ขันก็ไม่ควรจะติเตียน เป็นผู้ที่นักเรียนนับถือ แต่มีความสนิทสนมไว้วางใจต่อครู และถือว่าครูเป็นกัลยาณมิตร และพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือนักเรียน

2 ครูควรจะพยายามให้แรงเสริมหรือรางวัล เช่น ชมเชยนักเรียนที่แสดงพฤติกรรมที่ส่งเสริมบรรยากาศของห้องเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้ นักเรียนผู้นั้นจะได้เป็นตัวอย่างที่ดี

3.1.2.2 หน้าที่ของนักเรียน

1 นักเรียนทุกคนจะต้องทราบว่าตนมีหน้าที่ที่จะช่วยสร้างบรรยากาศของห้องเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้และเสริมสร้างบุคลิกภาพ โดยเป็นผู้เรียนที่ตั้งใจเรียน พร้อมที่จะร่วมมือในกิจกรรมต่างๆของชั้นเรียน และยินดีที่จะมีส่วนร่วมในการทำงานเพื่อความราบรื่นของห้องเรียน

2 เป็นผู้มีความรับผิดชอบ เชื่อถือได้และเป็นผู้ที่มีน้ำใจคอยช่วยเหลือเพื่อนนักเรียน ครูและช่วยงานต่างๆเกี่ยวกับห้องเรียนและโรงเรียน มีความเมตตาต่อผู้อื่น เห็นใจเพื่อนนักเรียนที่เรียนไม่ได้ คอยให้ความช่วยเหลือเพื่อน เช่น ดิวิวิชาที่เพื่อนทำไม่ได้แต่ตนทำได้ เป็นต้น

ดังนั้นผู้วิจัยมีความเห็นว่าการสร้างบรรยากาศในห้องเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้และเสริมสร้างพัฒนาการทางด้านบุคลิกภาพ เป็นสิ่งที่ครูทุกคนควรตั้งเป้าหมายไว้อันดับแรกก่อนที่จะเริ่มเข้าสอน

3.2 พฤติกรรมของครูและบรรยากาศของห้องเรียน

ความมีบุคลิกภาพที่ดีเป็นภาพลักษณ์ภายนอกที่สำคัญที่สามารถสังเกตได้อย่างชัดเจนแก่ผู้พบเห็น รวมไปถึงการแสดงออกทางสีหน้า ท่าทาง อารมณ์ คำพูด และการกระทำ สิ่งเหล่านี้ครูผู้สอนควรให้ความสำคัญอย่างมากเพราะล้วนแต่มีผลกระทบต่อผู้เรียน สภาพแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน

นอกจากความเข้าใจของครูเกี่ยวกับบรรยากาศของห้องเรียนเพื่อเอื้อต่อการเรียนรู้ดังกล่าวแล้ว พฤติกรรมของครูในขณะที่สอนนักเรียนก็มีส่วนรักษาสภาพบรรยากาศของห้องเรียนเพื่อเอื้อต่อการเรียนรู้ได้ จากการศึกษาของ (Kouni, 1970) เกี่ยวกับบรรยากาศของห้องเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้พบว่า พฤติกรรมของครูสำคัญมาก ในห้องเรียนจะมีบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ครูต้องมีความสามารถ และพฤติกรรมดังต่อไปนี้ (สุรางค์ ใคว์ตระกูล, 2556)

3.2.1 ครูต้องทราบความเคลื่อนไหวของห้องเรียนตลอดเวลา ทราบว่านักเรียนแต่ละคนกำลังทำอะไรบ้าง มีปฏิสัมพันธ์กันอย่างไร เมื่อมีเหตุที่จะก่อความสงบของห้องเรียนครูต้องตัดไฟแต่ต้นลมได้ หรือมีความรู้สึกไวต่อบรรยากาศในห้องเรียน

3.2.2 ครูสามารถที่จะดูแลชั้นเรียนได้ทั่วถึง เช่น ถ้าครูกำลังอธิบายให้นักเรียนคนหนึ่งและได้ให้นักเรียนอีก 3 คนทำแบบฝึกหัดอยู่หน้าห้องโดยใช้กระดานดำ ส่วนนักเรียนที่เหลือทำงานอยู่ที่โต๊ะของตนเอง ถ้านักเรียน 2 ใน 3 ที่กระดานเล่นกันแทนที่จะทำงาน ครูที่ควบคุมห้องเรียนได้จะเห็นเหตุการณ์และสามารถที่จะห้ามนักเรียนได้และในขณะเดียวกันครูก็สามารถกลับมาอธิบายได้อย่างปกติ

3.2.3 ครูสามารถรักษาระดับความสนใจและความใส่ใจในบทเรียนที่ครูกำลังสอนอย่างราบรื่น โดยสามารถที่จะเปลี่ยนกิจกรรมต่างๆที่ครูสอนโดยไม่รบกวนหรือทำลายความสนใจของนักเรียน ครูจะต้องมีความรู้สึกไวต่อความรู้สึกของนักเรียน เช่น เมื่อครูสังเกตว่านักเรียนไม่สนใจในสิ่งที่ครูกำลังสอน ครูก็ควรเปลี่ยนกิจกรรมหรือเทคนิคในการสอน เพื่อให้ให้นักเรียนทุกคนมีความใส่ใจในบทเรียน บางครั้งพฤติกรรมของครูเองก็เป็นเหตุให้นักเรียนห้วนใจและไม่สนใจในบทเรียน เป็นต้นว่า ครูไม่สอนตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ หรือครูยอมให้นักเรียนชักจูงครูนอกเรื่องบทเรียนที่กำลังสอน โดยการถามคำถามกับสิ่งที่ไม่ตรงกับที่ครูสอนและครูตอบคำถามโดยลืมนำตนกำลังสอนเรื่องอะไรอยู่

3.2.4 ครูสามารถเปลี่ยนแปลงเทคนิคการสอนให้เหมาะสมกับความต้องการของนักเรียนและวิชาที่เรียน มีความกระตือรือร้นในเรื่องที่ตนสอน และพยายามเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองเพื่อไม่ให้พูดสิ่งที่ซ้ำๆเป็นประจำ ครูบางคนมีพฤติกรรมที่ผู้สังเกตการณ์สอนคือ นักเรียนจะทนายได้ว่า จะทำอะไร ทำให้เกิดความเบื่อหน่าย ไม่สนใจและไม่กระตือรือร้นเป็นต้นว่าเมื่อเข้าห้องเรียน ครูจะเริ่มต้นด้วยประโยคที่เหมือนกันทุกครั้งและเมื่อจบบทเรียนก็จะใช้วิธีจบแบบเดียวกันทุกวัน

3.2.5 ครูควรหลีกเลี่ยงคำพูดที่ซ้ำซากเกี่ยวกับการสั่งงานหรือให้นักเรียนทำกิจกรรมต่างๆที่ไม่จำเป็นต่อสิ่งที่นักเรียนต้องการ หรือคาดหวังที่จะทำให้เกิดขึ้นเร็วๆ เช่น ก่อนจะให้นักเรียนออกไปพัก หรือเวลาสอนหมดคาบเรียนรีบบอกให้หยุดทำงานและสั่งให้ออกจากห้องอย่างเป็นระเบียบ โดยการจัดแถว จัดโต๊ะด้วยความรีบเร่ง ทำให้นักเรียนไม่มีความสุขและรู้สึกทรมานทรมาน

3.2.6 ครูต้องไม่ทำโทษนักเรียน โดยไม่มีเหตุผลและเกิดผลกระทบต่อนักเรียนทั้งชั้น ทำให้นักเรียนทั้งชั้นไม่มีความสุขจนทำงานไม่ได้ คุณสมบัติข้อนี้เป็นต้นเหตุให้ Kounin สนใจศึกษาเกี่ยวกับระเบียบวินัยและการควบคุมห้องเรียน ท่านได้เล่าว่าในขณะที่สอนนักศึกษาในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง มีนิสิตผู้หนึ่งอ่านหนังสือพิมพ์และไม่ฟังท่าน จึงคาดโทษไว้ว่า คราวต่อไปถ้ามีนิสิตคนใดคนหนึ่งนำหนังสือพิมพ์มาอ่านในห้องเรียน จะไม่ให้เรียน การคาดโทษของท่านทำให้นิสิตทั้งชั้นเรียน ไม่พอใจและมีการพูดถึงเรื่องการคาดโทษ ทำให้การสอนเป็นไปอย่างไม่ราบรื่น การคาดโทษจากพฤติกรรมของนิสิตเพียงคนเดียวแต่ทำให้เกิดความระส่ำระสายของนักเรียนทั้งห้อง

จากผลการศึกษายรรยาการของห้องเรียน Kounin ได้ให้คำแนะนำแก่ครูเกี่ยวกับการควบคุมห้องเรียนเพื่อไม่ให้เกิดปัญหาเรื่องระเบียบวินัย ซึ่งอาจทำให้เกิดผลเสียต่อการเรียนการสอนอีกด้วย

4. ข้อมูลของโรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ พะเยา

โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ พะเยา ในพระราชูปถัมภ์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ประกาศจัดตั้งเมื่อวันที่ 24 ธันวาคม พ.ศ.2539 และกรมสามัญศึกษาได้มีคำสั่งให้ นายวิชา ชุมชอบ มาปฏิบัติหน้าที่ผู้บริหารโรงเรียนในตำแหน่งครูใหญ่เป็นคนแรกตั้งแต่วันที่ 11 กรกฎาคม พ.ศ.2540 โดยเริ่มลงมือก่อสร้างโรงเรียน ตั้งแต่วันที่ 9 กันยายน พ.ศ. 2540 โดยใช้ที่ดินสาธารณะประโยชน์ในพื้นที่ตำบลห้วยแก้ว ตั้งอยู่หมู่ที่ 3 (หมู่ที่ 17 ในปัจจุบัน) ต.ห้วยแก้ว อ.ภูพานยาว จ.พะเยา จำนวน 120 ไร่

ในวันที่ 17 เมษายน พ.ศ. 2541 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช โปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรมราชวโรกาสให้พลเอกสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร ทรงพระสุหร่าย ทรงเจิมและพระราชทานแผ่นศิลาฤกษ์ให้ นายวิชา ชุมชอบ ผู้บริหารโรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ พะเยา เพื่อประกอบพิธีวางศิลาฤกษ์ พร้อมกันทั่วประเทศ เมื่อวันที่ 27 พฤษภาคม พ.ศ.2541 เวลา 14.09 น.และมีพิธีประดิษฐานพระราชานุสาวรีย์สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีบนแท่นประดิษฐานหน้าหอสมุดไอที 100 ปี สมเด็จพระย่าในวันที่ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2550

โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ พะเยา ได้เปิดรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตั้งแต่ปีการศึกษา 2541 เป็นต้นมา รับนักเรียนระบบประจำในเขตพื้นที่บริการ 8 จังหวัดภาคเหนือ คือ เชียงใหม่ แพร่ น่าน ลำพูน ลำปาง เชียงราย แม่ฮ่องสอนและพะเยา มีการจัดการเรียนการสอนวันจันทร์ – วันศุกร์ (ภาคปกติและตอนเย็น) และ วันเสาร์ – อาทิตย์ (ครึ่งวันเช้า) โดยแผนชั้นเรียนเต็มรูป 48 ห้องเรียน คือ 10-10-10/ 6-6-6 ซึ่งจัดเป็นโรงเรียนที่สมบูรณ์ มีความพร้อมทั้งด้านอาคารเรียน อาคารประกอบ ตลอดจนวัสดุอุปกรณ์ ครุภัณฑ์ต่างๆ เพื่อให้เป็นโรงเรียนที่สามารถจัดการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี และเนื่องในปี 2542 เป็นปีที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว มีพระชนมายุครบ 72 พรรษา สมเด็จพระสังฆราชสกลมหาสังฆปริณายกได้ประทานนามพระพุทธรูปประจำโรงเรียนปาง

ประจำวันพระราชสมภพของสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ว่า “พระพุทธรูปสร้างเฉลิมพระบารมีสมเด็จพระศรีนครินทร์”

ในปัจจุบัน โรงเรียนได้เปิดรับนักเรียนตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จนถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีนักเรียนจำนวนทั้งสิ้น 600 คน จำนวนห้องเรียน 24 ห้อง และบุคลากรครู จำนวน 65 คน รวมครูต่างประเทศ โดยปัจจุบันมี นายศาสตรา วงศ์จุมปู ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียน มีจุดเน้นของโรงเรียน คือ ด้านการฝึกกระเปียบวินัย พัฒนาส่งเสริมความเป็นเลิศทางวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาฝรั่งเศส ดนตรี กีฬาและคอมพิวเตอร์ โรงเรียนได้นำนวัตกรรมและเทคโนโลยีต่างๆ อาทิ การจัดการเรียนทางระบบ Video Conference มาช่วยพัฒนาการเรียนรู้นักเรียนและได้เปิดหลักสูตรการจัดการเรียนการสอนเป็นภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการหรือ (English Program) สำหรับนักเรียนระดับชั้น ม.1 ถึง ม.3 ที่ต้องการพัฒนาการเรียนรู้อำนาจ ความรู้ ความสามารถด้านภาษาอังกฤษแบบเข้ม โดยเรียนกับครูเจ้าของภาษาโดยตรง โรงเรียนได้รับคัดเลือกเป็นโรงเรียนหลักสูตรมาตรฐานสากล (World Class standard School) ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2553 เพื่อพัฒนาสู่โรงเรียนที่มีมาตรฐานสากลต่อไปและนับว่าเป็นพระมหากรุณาธิคุณอย่างหาที่สุดมิได้ ด้วยองค์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เสด็จพระราชดำเนินทรงเปิด “โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ พะเยา”และ “หอสมุดไอที 100ปี สมเด็จพระเจ้า”เมื่อวันที่ 14 มกราคม พ.ศ.2553 และเมื่อวันที่ 6 สิงหาคม 2555 องค์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณ ทรงรับกลุ่มโรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ 12 แห่ง ไว้ในพระราชูปถัมภ์ สร้างความปลาบปลื้มยินดีในพระมหากรุณาธิคุณแก่คณะครู บุคลากร นักเรียนและผู้ปกครองอย่างยิ่ง (รายงานสถานศึกษา, 2558)

5. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

5.1 ความสำคัญและความหมายของการเขียน

Roger (2005) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนว่า การเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญมากที่สุดในการดำเนินชีวิตของคน ทำให้มนุษย์ได้บันทึกและถ่ายทอดข้อมูลข่าวสาร เรื่องราวที่เกิดขึ้นมาแล้วและเรื่องราวที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน เมื่อเราพูดเราสามารถบอกกล่าวคนที่อยู่ใกล้เคียงเราได้เท่านั้น แต่ถ้าเขียนจะสามารถสื่อสารได้ทางไกลไม่ว่าผู้รับสารจะอยู่ที่ไหนเวลาใดก็ตาม ในปัจจุบันมนุษย์สามารถบันทึกและส่งข้อความเสียงพูดได้โดยการอัดเทป ซีดี แต่ก็ยังไม่สมบูรณ์เพราะยังต้องการอุปกรณ์อื่นๆมาช่วยอีกเพื่ออำนวยความสะดวกในตอนท้ายแต่สำหรับการเขียนนั้นเราใช้แค่กระดาษกับดินสอ

การเขียนช่วยเพิ่มความสามารถในการจำ สามารถบันทึกความยาวของข้อความได้โดยไม่ต้องพึ่งความจำ อีกทั้งยังเกิดความผิดพลาดน้อยกว่าด้วย เพราะมนุษย์มีความสามารถในการจำเท่ากับบท

กลอนสั้นๆ เพียง 1 บทเท่านั้น การเขียนเป็นทักษะที่เกิดขึ้นหลังจากที่มนุษย์สามารถพูดได้เพราะเมื่อยังเด็กสามารถพูดได้ก่อนที่จะเขียน ตามธรรมชาติแล้วการเรียนรู้ภาษาและการพูดจะเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ เหมือนกับการฝึกเดิน การเขียนจะประสบความสำเร็จนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องให้ความสำคัญและใส่ใจที่จะเรียนรู้

Roger (2005) ได้ให้ความหมายของการเขียนว่า เป็นเครื่องหมายของรูปภาพที่ใช้เป็นตัวแทนของการพูด การเขียนไม่ใช่ภาษาเพราะภาษามีระบบที่ซับซ้อนที่มีอยู่ในสมองของมนุษย์ทำให้เกิดและเข้าใจคำพูด การเขียนมีความสัมพันธ์กับการพูด ถึงแม้ว่าการเขียนไม่ใช่ภาษาแต่การเขียนเป็นตัวแทนของภาษา มนุษย์ส่วนใหญ่เรียนรู้ว่าภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสารก่อนถึงแม้ว่าจะไม่สามารถเขียนได้ เช่น การแสดงอารมณ์และความรู้สึก

5.2 ความหมายของความสามารถด้านการเขียน

เนื่องจากการเขียนเป็นทักษะเชิงผลิต (Productive skill) กล่าวคือ ผู้เขียนต้องแสดงความสามารถในการใช้ภาษาออกมาด้วยการเขียนเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้สามารถสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ และการเขียนให้ผู้อื่นเข้าใจได้นั้น ผู้เขียนต้องมีความรู้ความสามารถ ในการใช้องค์ประกอบของการเขียนได้เป็นอย่างดีในขณะที่เขียน Harris (1974, หน้า 68-69) ได้กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่า เป็นการรวมทักษะหลายๆ อย่างทางภาษาเข้าด้วยกันดังนี้

1. เนื้อหา (Content) ได้แก่ เนื้อหาสาระของการเขียนตลอดจนความนึกคิดที่แสดงออก
2. รูปแบบ (Form) ได้แก่ การเรียบเรียงและจัดลำดับเนื้อหาให้มีความต่อเนื่องและเพื่อให้ตรงตามจุดมุ่งหมายในการเขียน
3. ไวยากรณ์ (Grammar) ได้แก่ การใช้รูปแบบและโครงสร้างไวยากรณ์อย่างถูกต้องและสื่อความหมายได้
4. ลีลาภาษา (Style) ได้แก่ การเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนต่างๆ เพื่อให้เกิดอารมณ์และอรรถรสในข้อความที่เขียน
5. กลไกทางภาษา (Mechanics) ได้แก่ การใช้สัญลักษณ์ต่างๆ เครื่องหมายวรรคตอน การสะกดคำและการใช้ตัวอักษรตัวเล็กใหญ่ได้ถูกต้องตามแบบแผนของภาษา

นอกจากนี้ Krashen (1984) ได้นิยามความสามารถทางการเขียนว่า คือ ความรู้ ความสามารถเฉพาะตัวของผู้เขียนในด้านการเขียน คนที่มีความสามารถเฉพาะด้านการเขียนหรือ คนที่เขียนเก่งควรเป็นผู้ที่เขียนสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นที่ยอมรับ จากการศึกษากการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนภาษาที่หนึ่ง ภาษาที่สอง และภาษาต่างประเทศ นักวิจัยและนักการศึกษาต่างพบว่าผู้เรียนที่เขียนดีและจะใช้กลยุทธ์ในการเขียนที่มีประสิทธิภาพและดำเนินการเขียน พอสรุปเป็นขั้นตอนได้ว่า มีการวางแผนเขียนและการปรับแก้ไข ผู้เรียนที่เขียนดี นอกจากจะ ดำเนินการเขียนเป็นระบบ มีขั้นตอนแล้วยังเข้าใจถึงธรรมชาติของการเขียนที่ต้องย้อนกลับไปอ่าน แก้ไขและเขียนปรับ

ใหม่เพื่อให้งานเขียนนั้นมีคุณภาพดีโดยรวม ส่วนผู้เรียนที่เขียนไม่ดีนั้นจะมองการเขียนว่าเป็นกระบวนการที่มีขั้นตอนเป็นอิสระ ยืดหยุ่นได้ และย้อนกลับไปเขียนในขั้นตอนใดขั้นตอนหนึ่งได้

กล่าวโดยสรุปคือ ความสามารถในการเขียนหมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วเพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์ทั่วไป ทั้งนี้รวมถึงความสามารถในการใช้ องค์ประกอบต่างๆ ของภาษา และทักษะทางการเขียนในระดับที่เจ้าของภาษายอมรับได้อีกด้วย

การเขียนเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนมากกว่าทักษะการฟัง พูด อ่าน เพราะการเขียนต้องอาศัยข้อมูลจากทักษะการฟัง พูด อ่าน ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ความสามารถมากจึงจะสามารถเขียนถ่ายทอดความคิดของตนออกมาให้เป็นภาษาเขียนที่ตรงกับความต้องการของตนเอง ได้มีนักการศึกษาให้ความหมายของการเขียนไว้เช่น ศิธร แสงธนู และคิด พงศทัต (2516, อ้างถึงใน ศศิธร ช่างภากร, 2531) กล่าวว่า การเขียน ตามความหมายที่แท้จริง ได้แก่ การที่นักเรียนสามารถถ่ายทอดความคิดของตนออกมาเป็นภาษาเขียนและเขียน ได้ถูกต้องทั้งในด้านกลไก ได้แก่ สัดส่วน การสะกดตัวการใช้ เครื่องหมายวรรคตอน แบบแผนการใช้คำศัพท์ โครงสร้างตามภาษานิยมของเจ้าของภาษา Widdowson (1981) ได้กล่าวถึงการเขียนว่า การเขียน คือการเรียบเรียงความคิดอย่างมีจุดมุ่งหมาย เพื่อเป็นการติดต่อสื่อสารระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน การเขียนไม่ใช่เป็นการนำเอาประโยคมาเขียนเรียงต่อกันเท่านั้น ผู้เขียนจะต้องรู้จักเรียบเรียงประโยคให้เป็นข้อความที่สามารถสื่อสารและทำให้ผู้อ่านเข้าใจในแนวความคิดนั้นๆ ตัวอย่างเช่น การเขียนข้อความที่อาจเริ่มต้นด้วยประโยคที่ให้คำจำกัดความและตามด้วยประโยคที่ทำ หน้าที่มาขยายความให้ชัดเจนยิ่งขึ้น พร้อมทั้งให้รูปประโยคตัวอย่างเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจมากยิ่งขึ้นนอกจากนี้ Lado (1977, อ้างใน พิศรวัลย์ โกวิทวที, 2539) กล่าวว่า การเขียนเป็นการสื่อความหมายด้วยตัวอักษร ซึ่งเป็นที่เข้าใจระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน เป็นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมีการเรียบเรียงข้อความตามลักษณะ โครงสร้างภาษาที่ใช้แบบฟอร์มให้ตรงกับจุดประสงค์ของการเขียนแต่ละเรื่อง ๆ ไป ตลอดจนใช้สำนวนได้อย่างถูกต้อง จากคำจำกัดความดังกล่าว สรุปได้ว่า การเขียน คือการถ่ายทอดความรู้สึกลึกซึ้ง การรวบรวมความคิดความรู้สึกลึกซึ้ง ประสบการณ์ และความต้องการของผู้ส่งสารออกมาเป็นภาษาเขียนในลักษณะต่าง ๆ กัน ซึ่งต้องอาศัยความรู้ด้านทักษะการเขียน เช่น คำ สำนวนและ โครงสร้างทางไวยากรณ์เพื่อเรียบเรียงออกมาเป็นภาษาเขียนที่ใช้สื่อความหมายให้ตรงตามจุดประสงค์ของตน

5.3 กระบวนการเขียน

ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากสำหรับผู้เรียนภาษาแม้แต่ในการเขียนด้วยภาษาของตนเอง การเขียนจะต้องใช้ความรู้ความสามารถหลายด้านประกอบกันจึงจะเขียนได้ดี ดังนั้นการจัดกิจกรรมการเขียน ผู้สอนควรมุ่งคำนึงถึงผู้เรียนเป็นหลัก โดยเลือกกิจกรรมให้เหมาะสมกับสภาพของผู้เรียนในด้านต่างๆ เช่น วัย ความรู้ ความสามารถและความสนใจของผู้เรียน กิจกรรมการเขียนควรมีหลากหลายรูปแบบ ทั้งแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ นอกจากนี้กิจกรรมการเขียนที่นำมาให้

ผู้เรียนฝึกหัดควรเป็นกิจกรรมที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงและในสถานการณ์ที่อาจจะเกิดขึ้นในชีวิตประจำวันได้เช่น การเขียนบันทึกประจำวัน เขียนประวัติส่วนตัว บัตรอวยพร จดหมายส่วนตัว จดหมายธุรกิจ จดหมายสมัครงาน และการกรอกแบบฟอร์มต่างๆ รูปแบบการเขียนต่างๆ นี้จะช่วยให้ผู้เรียนตระหนักว่าการเขียนเป็นวิธีหนึ่งของการติดต่อสื่อสาร

การจัดกิจกรรมการสอนเขียนนั้นอาจจัดในลักษณะกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมคู่ หรือกิจกรรมเดี่ยว ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ในห้องเรียนและความเหมาะสมต่างๆ การจัดกิจกรรมการเขียนควรเริ่มจากง่ายไปหายาก และเริ่มจากหน่วยเล็กไปหาหน่วยใหญ่ เช่น จากระดับคำ ประโยคเดี่ยว ประโยคซับซ้อนข้อความย่อหน้าสั้นๆ จนกระทั่งการเขียนเรียงความ

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540) เสนอแนะกิจกรรมการสอนเขียน โดยแบ่งเป็น 3 ประเภทตามลักษณะของการเขียน คือ

1. การเขียนแบบควบคุม (Controlled Writing)
2. การเขียนแบบมีการชี้แนะ (Guided Writing)
3. การเขียนแบบเสรี (Free Writing)

การเขียนแบบควบคุม (Controlled Writing) เป็นกิจกรรมในการสอนทักษะการเขียนที่ผู้สอนให้เนื้อหาและรูปแบบภาษาสำหรับผู้เรียนใช้ในการเขียน เช่น รูปแบบประโยคที่ต้องใช้ ตัวอย่างย่อหน้าสำหรับเลียนแบบ หรือข้อความสำหรับเติมให้สมบูรณ์ การเรียงประโยคตามลำดับเหตุการณ์ กิจกรรมการเขียนแบบควบคุมแต่ละกิจกรรมเป็นการเสริมแรงการใช้คำศัพท์ หรือ โครงสร้างประโยคแบบใดแบบหนึ่งหรือเป็นกิจกรรมเพื่อปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนเท่านั้น กิจกรรมการเขียนแบบควบคุมอาจเป็นการให้ผู้เรียนลอกข้อความ โดยเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบบางอย่างในประโยค เช่น เปลี่ยนคำเอกพจน์เป็นพหูพจน์ เปลี่ยนกาลเวลา (Tense) เป็นต้น ในการเขียนแบบควบคุมนี้ผู้เรียนจึงมีโอกาสเขียนได้คำตอบที่ถูกต้องทั้งหมด

การเขียนแบบมีการชี้แนะ (Guided Writing) เป็นกิจกรรมเพื่อฝึกทักษะการเขียนที่พัฒนามาจากการเขียนแบบควบคุม โดยผู้สอนให้เนื้อหาและรูปแบบเพียงบางส่วนสำหรับผู้เรียนใช้ในการเขียน ผู้สอนอาจให้ประโยคเริ่มต้น ประโยคสุดท้าย โครงร่าง คำถาม หรือข้อมูลที่จำเป็นสำหรับการเขียน และผู้เรียนจะมีการอภิปรายร่วมกัน จดบันทึก แลกเปลี่ยนข้อค้นพบ และกำหนดกลยุทธ์ในการเขียนของตนเองดังนั้นข้อเขียนของผู้เรียนแต่ละคนจึงคล้ายคลึงกันแต่ไม่เหมือนกัน กิจกรรมการเขียนแบบชี้แนะนี้อาจจะใช้ข้อความจากสื่อเช่นภาพหรือการ์ตูนเดี่ยวและเป็นชุด เอกสารแผ่นพับเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว ข้อความโฆษณาในหนังสือพิมพ์ ตารางหรือแผนที่ มาเป็นตัวชี้แนะก็ได้

แบบเสรี (Free Writing) ผู้เรียนต้องเรียนรู้ขั้นตอน (Procedures) ของการเขียนซึ่งช่วยผู้เรียนในด้านการรวบรวมความคิดและเรียบเรียงความคิดก่อนที่จะได้ข้อเขียนที่สมบูรณ์ ในการฝึกการเขียนแบบเสรี ผู้เรียนจะต้องตระหนักถึงความสำคัญของการจดบันทึก (Note) การเขียนโครงร่าง (Outline)

และการเขียนร่าง (Draft) เมื่อผู้เรียนมีประสบการณ์ในการเขียนมากขึ้นก็จะสามารถปรับปรุงขั้นตอนให้เหมาะสมกับความสามารถและความถนัดของตนเอง การเขียน Free writing เป็นการฝึกกระบวนการคิด (thinking Process) อย่างหนึ่ง เพราะการเขียนที่มีคุณภาพมิได้ต้องการเพียงแรงกระตุ้นเท่านั้น แต่จะต้องผ่านการเรียบเรียงและจัดระบบความคิดด้วย

รัตนมา มหาภูศล (2536) ได้เสนอแนะการจัดกิจกรรมการเขียนสามารถจัดได้เป็น 3 ระยะ คือ

1. กิจกรรมก่อนการเขียน เป็นการให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับกลไกทางการเขียนในเรื่องต่างๆ เช่น การสะกดคำการใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้กาล (Tense) และศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่จะเขียน ครูผู้สอนอาจหากิจกรรมช่วยแนะแนวทางให้ เช่น การระดมความคิด (Brainstorming) เกี่ยวกับคำศัพท์ที่จะใช้เขียนในหัวข้อต่างๆ

2. กิจกรรมระหว่างการเขียน เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนนำมาใช้ในการฝึกทักษะการเขียน เช่น นำภาพประกอบมาให้ให้นักเรียนเขียนเรื่องจากภาพ นำเทปบทสนทนามาให้ให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนเขียนเป็นเรื่องเล่าหรือสรุปเรื่องที่ได้ยิน

3. กิจกรรมหลังการเขียน เมื่อผู้เรียนเขียนเสร็จเรียบร้อยแล้ว อาจให้นำมาอ่านในชั้นเรียนให้เพื่อนร่วมชั้นฟัง ตลอดจนนำมาแสดงความคิดเห็นและวิจารณ์ว่าข้อเขียนนั้นดี ถูกต้องในการสื่อความหมายมากน้อยเพียงไร และการใช้ภาษาถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ และมีข้อที่ต้องปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมอย่างไรบ้าง

จะเห็นได้ว่า ผู้สอนจะต้องจัดกิจกรรมในการฝึกทักษะการเขียนให้กับผู้เรียนอย่างหลากหลาย ซึ่งผู้สอนจะต้องเลือกกิจกรรมที่เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน กิจกรรมการเขียนดังนี้ เช่น การเขียนลอกข้อความ การเติมคำลงในประโยค การเติมข้อความที่สัมพันธ์กัน การตอบคำถามจากเรื่องที่ย่าน การเขียนข้อความจากเรื่องที่ย่านกำหนด การเขียนตามคำบอก การเขียนบรรยายภาพคน สัตว์ สิ่งของ การเขียนแก้ข้อความให้ถูกต้อง การเขียนโน้ตเพื่อเชิญ การเขียนเมนูการเรียงลำดับประโยคเป็นต้น

5.4 ระดับความสามารถในการเขียน

Pincas (1982) ได้แบ่งการเขียนออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. ระดับสื่อสาร (Communication) ประกอบด้วย

1.1 การสื่อสารระหว่างกัน เป็นการเขียนแบบต่างๆ เพื่อสื่อสารถึงกันและกัน

1.2 การเลือกเนื้อหา เพราะเนื้อหาที่มีอิทธิพลต่อการสื่อสาร ซึ่งเนื้อหาที่ต้องการ สื่อสารต้องมีความสอดคล้องกับการใช้รูปแบบภาษาหรือรูปแบบการเขียน

1.3 การนำเสนอข้อคิดเห็น การเสนอความคิดที่ชัดเจนนั้นจะขึ้นอยู่กับรูปแบบของการนำเสนอ ตัวอย่างเช่น การบรรยาย การอภิปรายตามกระบวนการ การให้เหตุผล เป็นต้น

2. ระดับเรียงความ (Composition)

2.1 การสร้างประโยคคือการนำความรู้สึกลึกซึ้งโดยเรียบเรียงออกมาเป็นประโยคแล้วนำประโยคมาเรียบเรียงเป็นย่อหน้าและเรียงความตามลำดับ

2.2 การเรียบเรียงย่อหน้าคือ สามารถเรียบเรียงกลุ่มประโยคที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีระเบียบ จึงทำให้ผู้อ่านติดตามการนำเสนอข้อคิดเห็นของผู้เขียนได้

2.3 การใช้ตัวเชื่อมต่างๆ (Linking Devices) การเรียบเรียงประโยคเป็นย่อหน้านั้น จำเป็นต้องใช้ตัวเชื่อมต่างๆ ที่ทาหน้าที่โยงประโยคหรือย่อหน้าเข้าด้วยกัน

3. ระดับลีลาการเขียน (Style)

3.1 การเขียนรูปแบบต่างๆ ได้แก่ การเล่าเหตุการณ์ การบรรยาย การอธิบาย และการโต้แย้ง รูปแบบของการเขียนแตกต่างกันตามข้อมูลที่เขียน

3.2 การใช้ภาษาที่เหมาะสม (Formality) ผู้เขียนต้องรู้จักเลือกใช้ระดับภาษาที่เหมาะสมกับผู้อ่านและจุดมุ่งหมายของการเขียน

3.3 การสร้างอารมณ์ในงานเขียน (Emotive Tone) เป็นความสามารถของผู้เขียนที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกคล้อยตาม

จากระดับความสามารถในการเขียนดังที่ได้กล่าวมา จะเห็นได้ว่า ระดับการเขียนนั้นจะเริ่มจากระดับง่าย เช่นการคัดลอกงานเขียนของผู้อื่น ไปจนถึงระดับยากและซับซ้อน ซึ่งผู้เขียนจะต้องใช้ความสามารถในการวิเคราะห์วิจารณ์ เลือกรร้อยคำสละสลวยมาจากความรู้สึกลึกซึ้งภายในเพื่อถ่ายทอดให้ผู้อ่านเข้าใจ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยกำหนดให้ผู้เรียนเขียนสรุปและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ได้อ่าน มุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถระดับสื่อสารได้

5.5 การประเมินความสามารถในการเขียน

การประเมินผลโดยการทดสอบความสามารถในการสื่อความหมายนั้น จะใช้หลักการทดสอบที่เน้นหน้าที่การสื่อความหมายในภาษาไม่ใช่กฎเกณฑ์ของภาษา ในการสร้างแบบทดสอบวัดการเขียนภาษาอังกฤษจึงต้องสอดคล้องกับเนื้อหาแต่ละจุดประสงค์ของการเรียนผู้วิจัยได้ศึกษาเกณฑ์การประเมินการเขียนของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของสำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา พุทธศักราช 2551 ในการตรวจประเมินผลงานเขียนภาษาอังกฤษนั้นสามารถทำได้ 3 รูปแบบ ตามที่Heaton (1975) ได้เสนอแนะคือ

1. การตรวจโดยการวิเคราะห์ (Analytic Method) คือ การตรวจโดยการแยกคะแนนเป็นส่วนๆ ตามองค์ประกอบของการเขียนภาษาอังกฤษ การกำหนดน้ำหนักของคะแนนของแต่ละองค์ประกอบขึ้นอยู่กับระดับความสามารถของผู้เรียน

2. การตรวจโดยอาศัยความประทับใจ (Impression Method) คือ การตรวจที่ใช้ความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเครื่องตัดสินการให้คะแนน

3. การตรวจโดยภาพรวม (Holistic Method) คือ การตรวจที่เน้นความสำคัญของการสื่อความหมายมากกว่าข้อผิดพลาดด้านกลไกของภาษาซึ่งถือว่าเป็นเพียงจุดเล็ก ๆ

นอกจากนี้ ลักษณะภาษาที่นำมาประเมินควรเป็นภาษาที่ใช้ในสถานการณ์การสื่อสารตามสภาพจริง คือ เป็นข้อความที่สมบูรณ์ในตัวเอง เป็นภาษาที่เจ้าของภาษาใช้ มีความเป็นธรรมชาติอยู่ในบริบท ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงความสามารถและประสบการณ์ของผู้เรียนด้วย การประเมินความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ควรประเมินความสามารถในการสื่อความหมายจริง ๆ ไม่ควรแยกการใช้ภาษาออกจากสถานการณ์ และควรวัดให้ครอบคลุมองค์ประกอบทางภาษาอันประกอบด้วยความรู้เรื่องคำศัพท์ โครงสร้าง การใช้ภาษาในสถานการณ์ และกลวิธีในการสื่อสารแนวการประเมินเช่นนี้ ช่วยเสริมให้เกิดการเชื่อมโยง ระหว่างหลักสูตรการสอนและการประเมินผล

Rebecca (1977, อ้างใน สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2540) ได้แนะนำการทดสอบทักษะการเขียนเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. การเขียนเรียงความโดยมีการแนะนำแนวทาง (Directed Composition) อาจทำได้ดังนี้ คือ

1.1 ให้ตัวแนะนำที่มองเห็นได้ วิธีนี้ผู้สอนควรฝึกผู้เรียนก่อน เพื่อให้ผู้เรียนทราบว่าผู้สอนต้องการอะไรจากการทดสอบ เช่น

1.1.1 การให้ผู้เรียนดูภาพชุดที่แสดงการกระทำ จากนั้นให้ดูทีละภาพเพื่อให้ผู้เรียนเขียนบรรยาย แล้วให้ผู้เรียนดูทั้งเรื่องอีกครั้งเพื่อตรวจสอบคำตอบ หรือผู้สอนอาจใช้วิธีการเล่าเรื่องหรือถามคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ให้ผู้เรียนเป็นภาษาแม่หรือภาษาต่างประเทศที่เรียนแล้วแต่การตัดสินใจของผู้สอน แล้วจึงให้ผู้เรียนเขียนเรียงความเป็นภาษาที่เรียน

1.1.2 ฉายภาพยนตร์เงียบประมาณ 4 นาที หรือภาพยนตร์การ์ตูน ฉายภาพให้ผู้ดูโดยหยุดเป็นช่วงๆ เพื่อให้ผู้เรียนเขียนคล้ายกับข้อที่ 1.1.1 ที่กล่าวไปข้างต้น หรือถ้าไม่มีภาพยนตร์อาจใช้ภาพชุดที่ตัดจากวารสารก็ได้

1.2 ให้ตัวแนะนำโดยการพูด (Oral Cues) การให้ตัวแนะนำโดยการพูดอาจเกี่ยวข้องกับทักษะฟังด้วย ดังนั้นการให้คะแนนควรคำนึงด้วยว่าทักษะทั้งสองชนิดเกี่ยวข้องกัน ถ้าต้องการเน้นที่ทักษะการเขียนการให้ตัวแนะนำด้านการพูดจะต้องเข้าใจง่าย เช่น

1.2.1 ให้ผู้เรียนฟังการสัมภาษณ์ เช่น การสัมภาษณ์ระหว่างนายจ้างกับผู้มาสมัครงาน ให้ผู้เรียนเขียนบรรยายเกี่ยวกับผู้มาสมัครงาน

1.2.2 ให้ผู้เรียนเขียนจดหมาย โดยสมมุติว่าผู้เรียนเป็นเลขานุการ นายจ้างต้องการให้เขียนจดหมายไปถึง Mr. George Johnsonว่าจะส่งหนังสือไปให้ในวันที่ 15 กุมภาพันธ์ ผู้เรียนจะต้องจดคำพูดและรายละเอียดที่นายจ้างบอก (โดยฟังจากเทป) การเขียนลักษณะนี้อาจใช้ในรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการโต้ตอบจดหมายทางธุรกิจ

1.2.3 ให้ผู้เรียนเขียนสรุปจากเรื่องที่เล่าให้ฟัง ผู้สอนอาจจะใช้ชุดภาพประกอบการเล่าเรื่องด้วยก็ได้

1.3 ให้ตัวแนะ โดยการเขียน (Writing Cues) โดยปกติแล้วทักษะการเขียนมักให้ตัวแนะที่เป็นตัวเขียนที่เป็นภาษาแม่หรือภาษาเรียนก็ได้ เช่น

1.3.1 ให้ผู้เรียนฟังเขียนบทสนทนาจากคำสำคัญ (Key Word) ที่ให้มาทั้งหมด

1.3.2 ให้เขียนจดหมายส่วนตัว จดหมายธุรกิจ หรือจดหมายสมัครงานตามคำที่แนะให้มา หรือดูจากประกาศโฆษณาในหน้าหนังสือพิมพ์

1.3.3 ให้เขียนเติมข้อความในใบสมัครงาน

2. การเขียนอย่างอิสระ (Free Composition) การเขียนอย่างอิสระนี้ผู้เรียนจะแสดงความสามารถในการลำดับความคิด การใช้ศัพท์ที่เหมาะสม ตลอดจนการแบ่งข้อความออกเป็นตอน ๆ การเลือกหัวข้อสำหรับผู้เขียนควรเป็นหัวข้อที่ไม่ยากนักเพราะผู้เรียนควรใช้ความพยายามแสดงความคิดมากกว่าการแสดงเนื้อหา ลักษณะของการเขียนอาจเป็นดังนี้

2.1 การเขียนที่มีพื้นฐานมาจากศัพท์ วัตถุประสงค์หลักของการเขียนแบบนี้เพื่อวัดความเหมาะสมของการใช้คำศัพท์ เช่น ถ้าเป็นคำศัพท์ที่เป็นคำนามอาจให้อธิบายห้องเรียน ห้องนอน รายการอาหาร ถ้าเป็นการใช้คำคุณศัพท์ก็อาจให้เปรียบเทียบระหว่างภาพสองภาพ เป็นต้น

2.2 การเขียนที่มีพื้นฐานมาจากไวยากรณ์ งานที่ให้เขียนจะเกี่ยวกับโครงสร้างที่ต้องการทดสอบ เช่น Past Tense ก็อาจให้เขียนเกี่ยวกับเหตุการณ์ในอดีต เช่น Your last Christmas เป็นต้น

2.3 การเขียนข้อความเป็นตอน ๆ การเขียนชนิดนี้เน้นความสามารถในการเขียนข้อความที่รวมเป็นความคิดหลักเพียงความคิดเดียวในแต่ละย่อหน้า

2.4 การเขียนเรียงความที่เกิดจากการกระตุ้นความคิด (Thought Provoking Essays) เป็นหัวข้อการเขียนเรียงความที่อาจได้จากเหตุการณ์ทางการเมือง ข้อโต้แย้ง เหตุการณ์ในโรงเรียน หรืออื่น ๆ การให้คะแนนอาจเน้นในเรื่องการให้เหตุผล การลำดับความคิด การใช้ถ้อยคำ และการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ

การเขียนเป็นทักษะเชิงผลิตผลงาน (Productive skill) Jacobs et al. (1981, pp. 28-29 อ้างใน ศรีนวล บุญธรรม, 2545) กล่าวว่า ความสามารถในการสื่อความหมายของผู้เขียนนั้นเป็นความสามารถที่มีส่วนประกอบหลายอย่างเข้าด้วยกัน เช่น

1. เนื้อหา สามารถเขียนขยายความเนื้อหาได้อย่างต่อเนื่อง สมเหตุสมผลและเกี่ยวข้องกับเรื่องที่อ่าน

2. การเรียบเรียงความคิด สามารถเรียงความได้อย่างสละสลวย แสดงความคิดเห็นได้อย่างชัดเจน มีเหตุผลสนับสนุน ตรงประเด็น และมีการเชื่อมโยงความคิดอย่างต่อเนื่อง

3. การใช้คำศัพท์ สามารถเลือกใช้คำศัพท์ที่มีความหมายลึกซึ้งเหมาะสมรวมทั้งการใช้สำนวน การเขียนที่เหมาะสมอีกด้วย

4. การใช้ไวยากรณ์ สามารถใช้รูปประโยคแบบซับซ้อนได้ มีความสอดคล้องระหว่างประธาน และกริยา การใช้กาลประโยคให้ถูกต้อง

5. การใช้กลไกทางภาษา สามารถใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวสะกดและการขึ้นย่อหน้า เพื่อให้มีความเข้าใจและง่ายต่อการปฏิบัติของ Jacob et al. (1981) ในรูปของตารางต่อไปนี้

ตาราง 1 องค์ประกอบและเกณฑ์ในการตรวจให้คะแนนงานเขียนของ Jacob et al. (1981)

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับความสามารถ	เกณฑ์
เนื้อหา	30-27	ยอดเยี่ยม-ดีมาก	มีความรู้เรื่องที่เขียนดี เขียนได้ความดี ขยายความได้อย่างต่อเนื่องและ สมเหตุสมผลเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องที่ เขียน
	29-22	ดี-ปานกลาง	มีความรู้เรื่องที่เขียนบ้างเขียนพอได้ความ พอที่จะขยายความต่อเนื่องและเนื้อหา ส่วนใหญ่เกี่ยวกับเรื่องที่ทำให้เขียนแต่ขาด รายละเอียด
	21-17	พอใช้-อ่อน	มีความรู้ในเรื่องที่เขียนอย่างเขียนได้ความ น้อย ไม่สามารถขยายความได้
	16-13	อ่อนมาก	ไม่มีความรู้ในเรื่องที่เขียนเลย เขียนไม่ได้ ใจความเขียนไม่ตรงประเด็นหรือประเมิน ไม่ได้
การเรียบเรียง ความคิด	20-18	ยอดเยี่ยม-ดีมาก	เขียนความเรียงได้อย่างสละสลวยความคิด แสดงความคิดเห็นได้อย่างชัดเจนและมีเหตุผลมาสนับสนุนเขียนได้ความ กะทัดรัดและตรงจุดสามารถเรียบ เรียงความคิดได้ดี ประมวลความคิดอย่าง มีเหตุผลแสดงความคิดอย่างต่อเนื่อง

ตาราง 1 (ต่อ)

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับความสามารถ	เกณฑ์
	17-14	ดี-ปานกลาง	บางครั้งความคิดไม่ต่อเนื่องประมวล ความคิดไม่ถี่นักแต่ยังจับใจความสำคัญได้ ไม่ค่อยมีรายละเอียดมาสนับสนุนมาก นักเขียนมีเหตุผลแต่ขาดลำดับความคิด
	13-10	พอใช้-อ่อน	เขียนไม่ถี่นัก ความคิดยังสับสนหรือไม่ ต่อเนื่อง ขาดการลำดับความคิดและการ พัฒนาความคิด
	9-7	อ่อนมาก	เขียนไม่รู้เรื่อง ไม่มีการประมวลความคิด หรือเขียนน้อยมากจนประเมินไม่ได้
การใช้ศัพท์	20-18	ยอดเยี่ยม-ดีมาก	ใช้ศัพท์ที่มีความหมายลึกซึ้งเลือกใช้ศัพท์ และสำนวนได้อย่างเหมาะสม ใช้ศัพท์รูป จริงใช้สำนวนการเขียนที่เหมาะสม
	17-14	ดี-ปานกลาง	ใช้ศัพท์ได้ตามความต้องการบางครั้งใช้ ศัพท์และสำนวนไม่ถูกต้องแต่สื่อ ความหมายได้
	13-10	พอใช้-อ่อน	ใช้ศัพท์ในวงจำกัด ใช้ศัพท์และสำนวนผิด บ่อยๆ และไม่สามารถสื่อความได้
	9-7	อ่อนมาก	ใช้ศัพท์จากภาษาแรก มีความรู้เรื่องศัพท์ สำนวนและรูปคำ น้อยมีข้อมูลน้อยเกิน กว่าการประเมินได้
การใช้ไวยากรณ์	25-22	ยอดเยี่ยม-ดีมาก	ใช้รูปประโยคซับซ้อนได้ดีมีข้อผิดพลาด น้อยมาก ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่าง ประธานและกริยาการใช้กาล รูปนาม พหูพจน์ การเรียงลำดับคำ คำนำหน้า คำสรรพนามและบุพบท

ตาราง 1 (ต่อ)

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับความสามารถ	เกณฑ์
	21-18	ดี-ปานกลาง	ใช้รูปประโยคได้ถูก แต่เป็นแบบง่าย ๆ มีข้อผิดพลาดน้อยในเรื่อง โครงสร้างของ ประโยค มีข้อผิดพลาดหลายแห่งเกี่ยวกับ ความสัมพันธ์การใช้กาลรูปนามพหูพจน์ ระหว่างประธาน และกริยาการเรียงลำดับ คำ คำนำหน้า คำสรรพนาม และบุพบท แต่ข้อผิดพลาดเหล่านี้ไม่ทำให้ความหมาย เปลี่ยน
	17-11	พอใช้-อ่อน	มีข้อผิดพลาดหลายแห่งในเรื่อง โครงสร้าง ของประโยค พบข้อผิดพลาดบ่อยในเรื่อง การใช้รูปปฏิเสธ ความสัมพันธ์ระหว่าง ประธานและกริยาการใช้กาลรูปนาม พหูพจน์ การเรียงลำดับคำ คำนำ หน้า คำสรรพนาม และบุพบทและเขียนเป็น ช่วงๆ โดยเว้นคำ ข้อผิดพลาดมีมากจับ ใจความไม่ได้
			พหูพจน์ การเรียงลำดับคำ คำนำ หน้า คำสรรพนาม และบุพบทและเขียนเป็น ช่วงๆ โดยเว้นคำ ข้อผิดพลาดมีมากจับ ใจความไม่ได้
	10-5	อ่อนมาก	ไม่รู้เรื่องของ โครงสร้างของประโยคพบ แต่ที่ผิด สื่อความ ไม่ได้
การใช้เครื่องหมาย วรรคตอน ตัวสะกด อักษรนำ และการ ขึ้นย่อหน้า	5	ยอดเยี่ยม-ดีมาก	มีความรู้ในเรื่องกฎเกณฑ์ของการเขียนดี มีข้อผิดพลาดน้อยมากในเรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรนำ และการขึ้นที่ละย่อหน้า
	4	ดี-ปานกลาง	พบข้อผิดพลาดในเรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรนำ และการขึ้นย่อหน้าเป็นบางครั้ง แต่ไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยน

ตาราง 1 (ต่อ)

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับความสามารถ	เกณฑ์
	3	พอใช้-อ่อน	พบข้อผิดพลาดบ่อยครั้งในเรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอนการใช้อักษรนำ และการขึ้นย่อหน้า เขียนลายมืออ่านไม่ออกจับความไม่ได้
	2	อ่อนมาก	ไม่มีความรู้เรื่องกฎเกณฑ์ของการเขียนเลย พบแต่ข้อผิดพลาดในเรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน ใช้อักษรนำ และการขึ้นย่อหน้า เขียนไม่เป็นตัวมี ข้อมูลไม่เพียงพอที่จะประเมินได้

ส่วน Harris (1997, pp. 12-20) ได้กำหนดเกณฑ์การประเมินงานเขียนแบบวิเคราะห์งานเป็นส่วนย่อยของความสามารถในการเขียน (Analytic Scales for Writing Ability) โดยกำหนดระดับคุณภาพและเกณฑ์การประเมินดังนี้

1. ด้านเนื้อหา

ระดับ 4 บอกถึง ความรอบรู้อย่างลึกซึ้งซึ่งแสดงควมมีวิสัยทัศน์ที่กว้างขวาง เนื้อหาสาระที่หนักแน่นและเกี่ยวเนื่องกับหัวข้อที่กำหนด แสดงการพัฒนาที่แสดงความรู้ที่ค้นคว้าได้

ระดับ 3 บอกถึง มีความรอบรู้ในเนื้อหาพอสมควร การพัฒนาความคิดให้ติดต่อกันยังไม่สู้ดี

ระดับ 2 บอกถึง มีความรู้ในวงจำกัด เนื้อหา ความต่อเนื่องยังไม่เพียงพอ

ระดับ 1 บอกถึง แสดงให้เห็นถึงความรู้ในหัวข้อน้อย เนื้อหาไม่ต่อเนื่อง และไม่ตรงประเด็น

2. ด้านการจัดระบบข้อมูลและการเสนอ

ระดับ 4 บอกถึง ความมีระบบในความคิดชัดเจน กระชับ น่าสนใจ ทำให้อ่านต่อความต่อเนื่องของความคิดชัดเจน

ระดับ 3 บอกถึง ความคิดค่อนข้างไม่เกี่ยวเนื่อง แต่ใจความชัดเจน ความคิดมีน้ำหนักน้อย

ระดับ 2 บอกถึง ความคิดขาดความชัดเจน และขาดความต่อเนื่อง

ระดับ 1 บอกถึง ข้อความไม่สื่อสารต่อผู้อ่าน ขาดระบบในการนำเสนอ

3. ด้านคำศัพท์

ระดับ 4 บอกถึง ใช้คำศัพท์ในระดับสูงขึ้นไป และบอกถึงความรู้คำศัพท์ จำนวนกระชับชัดเจน

ระดับ 3 บอกถึง ใช้คำศัพท์ในระดับสูงพอควร คำศัพท์ สำนวนผิดพลาดเล็กน้อย
ระดับ 2 บอกถึง ใช้คำศัพท์อยู่ในวงจำกัด ขาดความหลากหลายคำศัพท์ สำนวนผิดพลาดเสมอ
ระดับ 1 บอกถึง ใช้คำศัพท์อยู่ในวงจำกัด คำศัพท์ สำนวนผิดพลาดมาก มีความเข้าใจลำบาก
ในการเข้าใจความหมายของคำศัพท์

4. ด้านการใช้ภาษา

ระดับ 4 บอกถึง การใช้ไวยากรณ์อยู่ในระดับสูงขึ้นไปตามกฎเกณฑ์การใช้ภาษา
มีความผิดพลาดด้านความสอดคล้องของประธานและกริยาเล็กน้อย

ระดับ 3 บอกถึง การใช้ไวยากรณ์อยู่ในระดับปานกลาง มีความผิดพลาดด้านความสอดคล้อง
ของประธานและกริยา คำสรรพนาม คำบุพบท ตัวสะกด การเรียงคำพอสมควร

ระดับ 2 บอกถึง การใช้ไวยากรณ์อยู่ในระดับค่อนข้างอ่อน มีความผิดพลาดด้านความ
สอดคล้องของประธานและกริยา คำสรรพนาม คำบุพบท ตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอนมาก ลายมือ
อ่านยาก ทำให้ความหมายคลุมเครือ

ระดับ 1 บอกถึง การใช้ไวยากรณ์อยู่ในระดับอ่อนมาก ขาดกฎเกณฑ์ ลายมืออ่านลำบากมาก
รวมทั้งขาดการใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการใช้อักษรตัวใหญ่

6. แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้เป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับผู้สอนในการจัดการเรียนรู้ ซึ่งผู้สอนจะต้อง
มีความรู้ความสามารถในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อไปสู่เป้าหมายของการจัดการศึกษาของ
หลักสูตรที่กำหนดไว้ ผู้สอนจะต้องหากลยุทธ์และวิธีการในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ให้
ครบถ้วนตามองค์ประกอบสำคัญว่าจัดทำแผนอย่างไร เพื่อใคร มีเทคนิคและวิธีการอย่างไร ผลที่ได้รับ
จะเป็นอย่างไร ดังนั้นแผนการจัดการเรียนรู้จึงเปรียบเสมือนเป้าหมายความสำเร็จที่ผู้สอนคาดหวังไว้

ในการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนนอกจากผู้สอนจะต้องศึกษาหลักสูตร จุดประสงค์การ
เรียนการสอนหนังสือแบบเรียน วิธีวัดและประเมินผล ตลอดจนวิธีสอนภาษาอังกฤษแบบต่าง ๆ แล้ว
ผู้สอนยังต้องมีความรู้ความสามารถด้านภาษา ทั้งในเรื่องระบบเสียง ศัพท์ โครงสร้าง และทักษะทาง
ภาษาทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษเป็นอย่างดีด้วย นอกจากนี้ผู้สอนยังมีงานสำคัญอีก
ประการหนึ่งคือ การวางแผนการจัดการเรียนรู้ของตนเอง ครูทุกคนควรจะต้องทำแผนการจัดการ
เรียนรู้ (Lesson Plan) ซึ่งเป็นการบันทึกสิ่งที่ผู้สอนเตรียมตัวเพื่อพร้อมในการจัดการเรียนการสอนใน
ชั้นเรียนทั้งในด้านเนื้อหา กิจกรรม สื่อการเรียนการสอน และการประเมินผล

การวางแผนการจัดการเรียนรู้แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ส่วนที่หนึ่งคือการวางแผนแผนการจัดการ
เรียนรู้ระยะยาว (Long – rang Plan) เป็นการวางแผนการจัดการเรียนรู้ตลอดภาคการศึกษาว่าจะต้อง
สอนเนื้อหาเท่าใด โดยแบ่งเนื้อหาเป็นรายวัน รายสัปดาห์ และรายคาบ พร้อมทั้งกำหนดวัน เวลา ที่

กำหนดไว้ที่เตรียมไว้สำหรับสอบย่อย และทดสอบประจำภาคด้วย โดยการกำหนดเนื้อหากิจกรรม และการประเมินผลอย่างคร่าว ๆ เพื่อให้เห็นความต่อเนื่องของบทเรียน ส่วนที่สอง คือการวางแผนการจัดการเรียนรู้รายคาบ (Daily Lesson Plan) โดยทำแผนการจัดการเรียนรู้แต่ละคาบ ในแผนการจัดการเรียนรู้ระยะยาวมาพัฒนารายละเอียด ประกอบด้วยความมุ่งหมายเฉพาะ วิธีดำเนินการเรียนการสอนเนื้อหา การใช้สื่อและกิจกรรมการเรียนการสอนของครูและนักเรียนและการประเมินผลเฉพาะ บทเรียนนั้น ๆ เพื่อนำไปสอนในชั้นเรียนต่อไป สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540)

6.1 ขั้นตอนการจัดการทำแผนการจัดการเรียนรู้

6.1.1 วิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา เพื่อประโยชน์ในการกำหนดหน่วยการเรียนรู้และรายละเอียดของแต่ละหัวข้อของแผนการจัดการเรียนรู้

6.1.2 วิเคราะห์จุดประสงค์รายวิชาและมาตรฐานรายวิชา เพื่อนำมาเขียนเป็นจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยให้ครอบคลุมพฤติกรรมทั้งด้านความรู้ ทักษะ / กระบวนการ เจตคติและค่านิยม

6.1.3 วิเคราะห์สาระการเรียนรู้ โดยเลือกและขยายสาระที่เรียนรู้ให้สอดคล้องกับผู้เรียน ชุมชน และท้องถิ่น รวมทั้งวิทยาการและเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่จะประโยชน์ต่อผู้เรียน

6.1.4 วิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้(กิจกรรมการเรียนรู้) โดยเลือกรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

6.1.5 วิเคราะห์กระบวนการประเมินผล โดยเลือกใช้วิธีการวัดและประเมินผลที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

6.1.6 วิเคราะห์แหล่งการเรียนรู้ โดยคัดเลือกสื่อการเรียนรู้และแหล่งการเรียนรู้ ทั้งในและนอกห้องเรียนให้เหมาะสมสอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้

6.2 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีและสอดคล้องกับหลักเกณฑ์อาจารย์ 3 ต้องเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ดังนี้

6.2.1 มีการวิเคราะห์หลักสูตร จัดทำตารางวิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา หรือวิเคราะห์สาระการเรียนรู้ จัดทำหน่วยการเรียนรู้ และจัดทำกำหนดการสอนหรือโครงการสอน

6.2.2 มีการวิเคราะห์ผู้เรียน โดยการจัดกลุ่มผู้เรียนตามความรู้ ความสามารถ ความสนใจ และความถนัด แล้วนำไปเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ตามศักยภาพของผู้เรียนเพื่อเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

6.2.3 มีการกำหนดเนื้อหาสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ศักยภาพของผู้เรียน และความต้องการของท้องถิ่น รวมทั้งการบูรณาการระหว่างวิชา

6.2.4 มีการกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย เหมาะสมและสอดคล้องกับศักยภาพของผู้เรียน มีการบูรณาการ เน้นการคิด (ทักษะการคิด ลักษณะการคิด และกระบวนการคิด) การฝึกทักษะ การปฏิบัติจริง และการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง

6.2.5 มีการกำหนดสื่อ / นวัตกรรม/แหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้/ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง กิจกรรมการเรียนรู้ วัสดุและความสามารถของผู้เรียน และให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเลือก จัดหาและจัดทำสื่อ/แหล่งการเรียนรู้

6.2.6 มีการกำหนดการวัดผลและประเมินผล สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้/ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและกิจกรรมการเรียนรู้ มีการวัดผลตามสภาพจริง ให้ครอบคลุมทั้งด้านความรู้ ทักษะ และเจตคติ

6.2.7 มีองค์ประกอบสำคัญครบถ้วน เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น เน้นคุณธรรม จริยธรรม และมีการบูรณาการตามความเหมาะสม

6.2.8 มีความสมบูรณ์ถูกต้อง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาด้านความรู้ ทักษะและเจตคติ ญัฐวุฒิ กิจรุ่งเรือง (2545)

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้แนวทางการสอนแบบเอแอล (AL) เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/วิทยาศาสตร์ ที่สำคัญมีดังนี้

Boyd (2004) ได้ศึกษาผลการสอนในโปรแกรม Accelerated Learning พบว่าทฤษฎีพื้นฐานที่ใช้ในการเรียนนี้เป็นทฤษฎีทั่วไปที่สอดคล้องกับการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ประกอบด้วยทฤษฎีพหุปัญญา (Theory of Multiple Intelligence) วิธีการเรียนรู้ (Learning Style) ด้วยการทดลองจิตวิทยาพัฒนาการของผู้ใหญ่ การเรียนแบบร่วมมือและทฤษฎีการสอนสรคณนิยม (Constructivism) ในทางปฏิบัติควรจะต้องสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดีและวิธีการเรียนรู้แบบองค์รวม (Holistic approach) และได้ให้ความเห็นเพิ่มเติมว่าในอนาคตควรมุ่งกระตุ้นนักการศึกษาให้สามารถถ่ายทอดโดยวิธีนี้แก่ผู้เรียนและผู้เรียนจะต้องมีการเรียนที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น

Brookfield (2003) ได้วิพากษ์ทฤษฎีว่า แนวทางการสอนแบบเอแอล (AL) เป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่ใช้เวลาน้อย เช่น แต่ละรายวิชาที่เคยสอนจบใน 15 สัปดาห์ สามารถเรียนจบได้ภายใน 6 สัปดาห์ด้วย Accelerated Learning ทั้งนี้เพราะสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการเรียนออนไลน์ซึ่งผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว Wlodtcoeski. R.J. (2003) ได้ศึกษา แนวทางการสอนแบบเอแอล (AL) ในมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องให้ความเห็นว่าวิธีนี้เป็นวิธีที่เรียนสำเร็จได้ในเวลาอันรวดเร็ว เหมาะกับรายวิชาที่มีเนื้อหามากหรือต้องการเรียนแบบเข้มข้น (Intensive) ทั้งนี้อาจต้องใช้เวลาสุดสัปดาห์หรือเวลาตอนเย็น และบางครั้งอาจต้องแบ่งเวลาทำการบ้านในห้องเรียน นอกจากนี้ผลการวิจัยเปรียบเทียบการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ระหว่าง Accelerated Learning กับการเรียนการสอนปกติ พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนทั้งสองวิธีนี้เป็นที่น่าพอใจและไม่แตกต่างกัน จากผลการศึกษางานวิจัยข้างต้น อาจสรุปได้ว่า แนวทางการสอน

แบบเอแอล (AL) เป็นนวัตกรรมทางการศึกษาที่น่าสนใจและสามารถช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองทางการศึกษาได้คืออีกวิธีหนึ่ง

อำพรณ ไชยพันธุ์ (2551, หน้า 53-54) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการใช้เทคนิคส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์เพื่อพัฒนาความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการศึกษาพบว่าแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้เทคนิคส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ จำนวน 4 แผนใช้เวลาเรียน แผนละ 6 คาบรวม 24 คาบส่งผลให้นักเรียนพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษได้ในระดับพอใช้จนถึงระดับดีและค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการเขียนของนักเรียนหลังการเรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้เทคนิคส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ สูงกว่าก่อนการเรียนจากความสามารถระดับปรับปรุงเป็นระดับพอใช้

จรรยาศักดิ์ สังข์เจริญ (2553, หน้า 186) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการฝึกอบรมทางการศึกษานอกระบบ โรงเรียนเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะสำหรับครูศูนย์การเรียนรู้ชุมชน ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการฝึกอบรมในการพัฒนาสมรรถนะ 3 ด้านให้แก่ครูศูนย์การเรียนรู้ชุมชน ประกอบด้วยองค์ประกอบด้าน ภารกิจ ความต้องการ ลักษณะทางกายภาพ การออกแบบหลักสูตร การออกแบบการวัดผลประเมินผล การออกแบบกิจกรรม การออกแบบกายภาพ และการดำเนินการอบรมตามขั้นตอน Accelerated โดยได้ผลว่าการอบรมดังกล่าวสามารถเสริมสร้างสมรรถนะ 3 ด้านของกลุ่มทดลองให้มีระดับที่สูงขึ้นกว่ากลุ่มควบคุมที่ระดับนัยสำคัญ .05

พิรยาพร กาละ (2555, หน้า 49) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการสอนคำศัพท์ที่ปรากฏร่วมกันเพื่อเพิ่มพูนความรู้คำศัพท์และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้เรียนมีคะแนนความรู้ศัพท์คำศัพท์สูงขึ้นหลังจากการสอนคำศัพท์ที่ปรากฏร่วมกัน และผู้เรียนมีคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์หลังการสอนคำศัพท์ที่ปรากฏร่วมกัน

อัญชญา พรณรังษิ (2555, หน้า 49-50) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การใช้การสอนอ่านแบบแลกเปลี่ยนบทบาทเพื่อส่งเสริมความสามารถ ในการอ่าน ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และความคงทนในการจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่าคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้นหลังจากการสอนอ่านแบบแลกเปลี่ยนบทบาท คะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ที่กำหนด อยู่ในระดับปานกลาง หลังการสอนอ่านแบบแลกเปลี่ยนบทบาทและผู้เรียนมีความคงทนในการจำคำศัพท์หลังได้รับการสอนอ่านแบบแลกเปลี่ยนบทบาท

ผู้วิจัยสรุปผลการศึกษาจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องได้คือ การใช้แนวทางการสอนแบบเอแอลสามารถใช้ได้ดีกับหลักสูตรการเรียนรู้ระยะสั้นและกลุ่มเป้าหมายที่เป็นผู้ใหญ่ โดยทักษะที่ครูผู้สอนต้องการพัฒนาจะต้องมีการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้และคำนึงถึงรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคน และยังพบว่าแนวทางการสอนแบบเอแอลสามารถไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนออนไลน์ได้ด้วยเช่นกัน